

دَ یوحنا مُکاشفات

پیژندگلو اَو سلام

۱) دا هغه کشف دے چه خُدائے عیسیٰ مسیح له ورکړو چه هغه خپلو غلامانو ته هغه خبرے وښائی چه کومے به زر تر زره پیښیږی. هغه خپله فرښته خپل غلام یوحنا ته راواستوله اَو دا خبرے ئے ورته وښایلے. ۲) اَو هغه دَ خُدائے دَ کلام اَو دَ عیسیٰ مسیح گواهی ورکړه، هر خه چه ئے ولیدل. ۳) بختور دے هغه خوک چه دا لولی اَو بختور دی هغه خلق چه دَ پیشن گوئی دا کلام آوری اَو خه چه په کښے لیک دی په هغه عمل کوی، خکه چه وخت نزدے دے.

۴) دَ یوحنا له طرفه دَ ایشیا صوبے دَ اَوو جماعتونو په نوم:

په تاسو دَ فضل اَو سلامتۍ وی، دَ خُدائے له طرفه چه شته، چه وو اَو چه راتلونکے دے، اَو له هغه اَوو رُوحونو له طرفه چه دَ هغه دَ تخت دَ وړاندے دی، ۵) اَو دَ عیسیٰ مسیح وفادار گواه چه له مرو نه اول ژوندے پاخیدو اَو دَ زمکے دَ بادشاهانو سردار دے.

هغه مُونږ سره مینه کوی اَو مُونږ ئے دَ خپلے وینے په قُربانۍ له گُناهُونو نه آزاد کړو. ۶) اَو مُونږ ئے دَ خپل خُدائے پلار دَ پاره دَ بادشاهت کاهنان جوړ کړو. دَ هغه لوئی اَو طاقت دَ تل تر تله قائم وی! آمین

۷) گوری، هغه په وریخو کښے راخی! هر خوک به ئے په خپلو سترگو ووینی اَو هغوی به ئے هم، چا چه سُورے کړے وو، اَو دَ دُنیا ټول خلق به په هغه ویر کوی. دغه شان به وی. آمین ۸) قادر مُطلق خُدائے وائی چه ”زَه الاول اَو الاخر

یم، چہ شتہ، چہ وو اؤ چہ راتلونکے دے۔“

د مسیح پہ باب کبے رویا

٩ زہ ستاسو ورور یوحنا، پہ تکلیف، پہ بادشاہی اؤ پہ صبر کبے تاسو سرہ خپل عیسیٰ کبے شریک یم۔ زہ د خدائے د کلام اؤ د عیسیٰ پہ حقلہ د گواہی ورکولو پہ وجہ د پتموس نومے پہ جزیرہ کبے قید وم۔ ١٠ اؤ د مالک پہ ورغ، یعنی د اتوار ورغ وه، چہ روح پہ ما غلبہ وکرہ، نو ما د خپل شانہ یو اوجت آواز واؤریدو چہ د سُرنا پہ شان وو۔ ١١ هغه ما ته ووئیل چہ ”خہ چہ وینے هغه پہ یو کتاب کبے ولیکہ اؤ اوو وارو جماعتونو ته ئے ولیرہ، یعنی افسوس، سمرنہ، پرگمون، تواتیرہ، سردیس، فیلدلیفہ، اؤ لودیکہ ته۔“

١٢ زہ ورپسے راوگرزیدلم چہ دا خوک دے چہ ما سرہ خبرے کوی؟ اؤ کلہ چہ زہ راوگرزیدلم نو ما د سرو زرو اووہ دیوتونہ ولیدل۔ ١٣ اؤ د دے دیوتونو پہ مینخ کبے یو د ”ابن آدم پہ شان“ وو چہ تر پنبو پورے ئے چوغہ آغوستے وه اؤ پہ سینہ ئے د سرو زرو سینہ بند تاؤ کرے وو۔ ١٤ د سر ویستہ ئے لکہ د واؤرے یا سپینے وری پہ شان سپین وؤ اؤ سترکے ئے د اور د شغلو پہ شان وے۔ ١٥ اؤ پنبے ئے د زیرو پہ شان خلیدلے چہ پہ بتی کبے سرہ شوے وی اؤ آواز ئے د تیزو ابو پہ شان وو۔ ١٦ اؤ هغه پہ بنی لاس کبے اووہ ستوری نیولی وؤ اؤ د هغه د خلیے نہ یوہ تیزہ دوہ مخے توره راووتله اؤ د هغه خیرہ د تیز نمر پہ شان خلیده۔ ١٧ کلہ چہ هغه ما ولیدو نو زہ لکہ د مری د هغه پہ پنبو کبے پریوتلم، خو هغه خپل بنی لاس پہ ما کیبندو اؤ وئے وئیل، ”وریرہ مه، زہ الاول اؤ الاخر یم، ١٨ اؤ القیوم، زہ مرم ووم خو اوس تل تر تله ژوندے یم اؤ د مرگ اؤ د عالم ارواح کنجیانے ما سرہ دی۔ ١٩ د دے د پارہ هغه هر خہ ولیکہ خہ چہ تہ وینے، خہ چہ اوس دی اؤ خہ چہ راتلونکی دی۔ ٢٠ تا چہ زما پہ بنی لاس کبے اووہ ستوری لیدلی دی اؤ هغه اووہ د سرو زرو دیوتونہ، د هغه راز

دا دے چه اووه ستوری د اوو جماعتونو فرېستے دی او دا اووه ډيوټونه اووه
جماعتونه دی.

د افسوس جماعت د پاره پيغام

۲ (۱) د افسوس د جماعت فرېستے ته وليکه :

هغه درته خبرې کوی چا چه اووه ستوری په خپل لاس کېښې نيولی دی او د
سرو زرو د اوو ډيوټونو په مينځ کېښې گززی. (۲) زه ستا په کارونو په خواری
او په صبر خبر یم. زه په دې خبر یم چه ته گناه کار خلق نه شې زغملې، تا د
رسولانو آزمیښت وکړو چه ځان ته رسولان وائی خو نه دی، او دروغژن د ثابت
کړی دی. (۳) ته صبر لرې، تا زما د نوم په خاطر زغم وکړو او ستومانه نه
شوې. (۴) خو زه ستا په خلاف دا خبره کوم چه تا هغه وړومبئ مینه پرېښې
ده. (۵) فکر وکړه چه ته د څومره اوچت ځائې نه پرېوتلې! توبه وباسه او
هغسې کار وکړه لکه چه مخکېښې د کړې وو. که ته توبه ونه باسې نو زه به
درشم او ستا ډيوټ به د خپل ځائې نه لرې کړم. (۶) خو بيا هم يوه خبره ستا
په حق کېښې شته چه ته د نيکليانو د کارونو نه نفرت کوې لکه چه زه ئې ترې
کوم.

(۷) هغه څوک چه د اوریدلو غوړونه لری، هغه د واوری چه روح القدس
جماعتونو ته څه وائی.

هر هغه څوک چه بريالې شی نو زه به د ژوندون د ونې نه د میوې د خوړلو
اختيار ورکړم چه د ځدائې په جنت کېښې ولاړه ده.

د سمرنه جماعت د پاره پیغام

۸ د سمرنه د جماعت فرېشته ته وليکه :

څوک چه الاول او الاخر دے، چه مړ شو او بيا ژوندے شو، هغه داسے وائی،
۹ زه خبر یم چه ته څومره خوار او په تنگسيا کبښے یئے، خو بيا هم ته شته
من یئے! زه د هغه خلقو د کفر وئیلو نه خبر یم چه ځان ته یهودیان وائی خو دی
نه. دا د شیطان د پلے دی. ۱۰ د راتلونکو تنگسائو نه ویریره مه. ابلیس به له
تاسو نه ځنې بندې خانو ته واچوی چه تاسو آزمائیلے شیء او تر لسو ورځو
پورے به په تاسو تنگسيا وی. خو تر مرگه پورے وفادار پاتے شه او زه به د
ژوندون تاج در په سر کړم.

۱۱ هغه څوک چه د اوریدو غوړونه لری، هغه د واوری چه روح القدس
جماعتونو ته څه وائی.

هر هغه څوک چه بریالے شی نو دویم مرگ به هغه ته هیڅ عذاب نه شی رسولے.

د پرگمون جماعت د پاره پیغام

۱۲ د پرگمون د جماعت فرېشته ته وليکه :

هغه څوک چه تیره دوه مخے توره لری هغه داسے وائی، ۱۳ زه خبر یم چه ته
چرته اوسے، دا هغه ځائے دے چرته چه د شیطان تخت دے او ته زما په نوم
مضبوط ولاړ یئے. تا په هغه وخت هم د خپل ایمان نه انکار ونه کړو کله چه زما
وفادار گواه انتیپاس ستاسو په هغه ښار کبښے ووژلے شو چرته چه شیطان
اوسیري. ۱۴ خو زه ستا برخلاف د یو څو خبرو شکایت لرم چه تاسو په کبښے
هله څه کسان شته چه د بلعام د تعلیم پیروی کوی. هغه بلق ته وښوول چه بنی
اسرائیل د لارے نه خطا کړی او دا ترغیب ئے ورکړو چه د بتانو قربانی د

وخورى اؤ حرامكارى د وكرى. (۱۵) اؤ هم دغه شان په تاسو كښې ځنې كسان شته چه د نيكليانو د تعليم پيروي كوى. (۱۶) نو توبه وباسه! گنى زه به درشم اؤ په هغه توره به د هغوى سره جنگ وكړم كومه چه زما د ځلې نه راوزى.

(۱۷) هغه څوك چه د اوريدلو غوږونه لرى، هغه د واورى چه رُوْحُ الْقُدُسِ جماعتونو ته څه وائى.

هر هغه څوك چه بريالې شى نو زه به هغه له پټ شوى من اؤ يو سپين كانيې وركړم اؤ په هغه كانيې به يو نوى نوم ليكلې وى چه بې له هغه چا نه چه وركولې شى، بل هيچا ته به معلوم نه وى.

د تواتيره جماعت د پاره پيغام

(۱۸) د تواتيره د جماعت فرشته ته وليكه :

د خدائې زوئې داسې فرمائى چه د چا سترگې چه د اور د شغلو په شان دى اؤ چه پښې ئې د زيږو په شان ځليږي، (۱۹) زه ستا د ټولو كارونو نه خبر يم، يعنې ستا مينه، وفادارى، ښه خدمت اؤ ستا صبر راته معلوم دى، وروستو خو تا د وړاندې نه هم غوره كارونه كړى دى. (۲۰) خو بيا هم ستا په خلاف دا شكايه لرم چه ته هغه ايزبلى نومې ښځه زغمې چه ځان ته پيغمبره وائى اؤ زما خادمانو ته د حرامكارى ترغيب وركوى اؤ د بتانو د قربانئ د خوړلو اجازت وركوى. (۲۱) ما هغه ته د توبې ويستلو وخت وركړو خو هغه د خپلې حرامكارى نه د توبې ايستو نه انكار وكړو. (۲۲) نو زه به هغه په كټ وغورزوم اؤ هغوى چه ورسره ئې زنا كړې ده. زه به ئې په پيره سخته تنگسيا كښې راگير كړم تر څو چه هغوى د هغه د كړو نه توبه ونه وباسى. (۲۳) اؤ د هغه بچى به په مزكه ووژنم. په دې به ټول جماعتونه دا سبق حاصل كړى چه زه د بنى آدمو د زړونو اؤ د خيالاتو نه خبر يم اؤ دا چه زه به تاسو ټولو ته د خپل عمل په مطابق

جزا درکړم.

٢٤) ائې د تواتيره نورو اوسيدونكو! چه دا تعليم نه مني او له هغه نه ناخبر يئ
كومي ته چه هغوي د شيطان پت او زور چال وائي، زه تاسو ته وایم چه زه به په
تاسو نور بار وانه چوم. ٢٥) بس په هغه خه تر هغه ټينگ پاتې شي تر خو چه
زه درنه شم. ٢٦) هغه خوك چه بريالې شي او هغه چه زما د وينا په مطابق تر
آخره عمل كوي نو زه به ورله په قومونو اختيار وركوم. ٢٧) ”هغه به پرې د
اوسپنې په امسا حكومت كوي او د خاورو د لوبنو په شان به ئې ټوټې ټوټې
كړي.“ هغه اختيار ما ته له خپل پلار نه راكړې شوي دي. ٢٨) او زه به هغه ته
د صبائي ستورې وركړم.

٢٩) هغه خوك چه د اوريدلو غوږونه لري، هغه د واوري چه روح القدس
جماعتونو ته خه وائي.

د سرديس جماعت د پاره پيغام

٣) د سرديس د جماعت فرېشته ته وليكه :

خوك چه د خدائې اووه روحونه او اووه ستوري لري هغه دا وائي چه زه ستا په
ټول عمل خبر يم چه ته تش په نوم ژوندې يئې خو ئې مړ. ٢٧) بيدار شه او خه
چه پاتې دي، هغه مضبوط كړه، گني هغه به مړ شي. ستا يو كار مې هم زما د
خدائې په نظر كېنې پوره ونه ليدلو. ٢٨) كوم تعليم چه تا وموندلو او واوريدلو،
هغه ياد لره او عمل پرې كوه او توبه وباسه. كه ته بيدار نه شي نو زه به د غل په
شان درشم او ته به زما د راتلو د وخت نه خبر نه شي. ٢٩) خو بيا هم په
سرديس كېنې تاسو سره خنې داسې كسان شته چه هغوي خپلې جامې
پلېتې كړې نه دي، هغوي به ما سره په سپينو جامو كېنې گرزې خكه چه

هغوی لائق دی. (۵) هر هغه څوک چه بریالۍ شی نو هغه ته به دغسے سپینے جامے ور آغوستولے شی او د هغه نوم به زه هیخ کله هم د ژوند له کتاب نه ونه باسم او زه به د خپل پلار او د هغه د فرستو د وړاندے د هغه د نوم اقرار وکړم چه هغه زما خپل دے. (۶) هغه څوک چه د اوریدو غوړونه لری، هغه د واوری چه روح القدس جماعتونو ته څه وائی.

د فیلدلیفیه د جماعت د پاره پیغام

(۷) د فیلدلیفیه د جماعت فرستے ته ولیکه :

هغه څوک چه قدوس او ربستینے دے او چه ورسره د داؤد کنجی ده او چه دروازه خلاصه کړی نو هیڅوک به ئے بنده نه کړی او چه دروازه بنده کړی نو هیڅوک به ئے خلاصه نه کړی، هغه داسے وائی چه (۸) زه ستا د ټولو کارونو نه خبر یم. او گوره، تا ته مے ستا په وړاندے یوه دروازه خلاصه کړے ده چه هیڅوک ئے بندولے نه شی. زه پوهیږم چه ستا طاقت کم دے خو بیا هم تا زما کلام منلے دے او زما د نوم نه منکر شوے نه ئے. (۹) گوره، د شیطان د پلے نه به ځنې راولم چه ځان ته یهودیان وائی خو نه دی بلکه فریبیان دی، هغوی به درشی او ستا په پښو به پریوزی او هغوی د په دے پوهه شی چه ته زما محبوب یئے. (۱۰) ځکه چه تا زما د صبر کلام منلے دے او مضبوط پرے ولاړ یئے، زه به هم تا د هغه آزمیښت نه چه د ټولے دنیا په خلقور اتلونکے دے، بچ کړم. (۱۱) زه به زر درشم او څه چه درسره دی هغه کلک ونیسه چه هیڅوک د خپل تاج نه محرومه نه کړی. (۱۲) څوک چه بریالۍ شی زه به هغه د خپل خدائے په کور کښے لکه د ستنے ودروم، هغه به هیخ کله ترے بهر نه شی. زه به د خپل خدائے نوم په هغه باندے ولیکم او د خدائے د ښار نوم هم چه نوے بیت المقدس دے چه د خدائے له طرفه به له آسمانه راگوزبړی، او خپل نوے نوم به هم په هغه باندے ولیکم. (۱۳) هغه څوک چه د اوریدلو غوړونه لری، هغه د واوری چه روح

الْقُدْسِ جَمَاعَتُونُو تَه خَّةً وَاثِي.

دَ لَوْدِيكِيَه جَمَاعَت دَ پَارَه پِيغَام

﴿١٤﴾ دَ لَوْدِيكِيَه دَ جَمَاعَت فَرَبَسْتِي تَه وَايَكِه :

دَا دَ هَغَه چَا كَلَام دِي چَه وَرْتَه آمِين وَاثِي، چَه هَغَه وَفَادَار رِبْسْتِينِي گَوَاه دِي دِي اَوُ
دَ هَغَه پَه وَسِيلَه خُدَائِي هَر خَّةً پِيْدَا كِرَل. هَغَه فَرْمَائِي چَه ﴿١٥﴾ زَه سَتَا دَ تُولُو
كَارُونُو نَه خَبَر يَم، تَه خُو نَه يَخ يِي اَوُ نَه گَرَم. كَاشَكِي چَه تَه يَا خُو يَخ وِي يَا
گَرَم! ﴿١٦﴾ خُو چُونَكِه نَه خُو تَه گَرَم نِي اَوُ نَه يَخ، بَلَكِه تَرَم يِي، زَه بَه تَا دَ خِيَلِي
خُلِي نَه وَتُوكَم. ﴿١٧﴾ تَه وَاثِي چَه زَه خُومَرَه شْتَه مَن يَم اَوُ دَوْلْتَمَنْد شُوِي يَم اَوُ دَ
خَّةً خِيَز حَاجْتَمَنْ نَه يَم. حَقَه خُو دَا دَه چَه تَه پَه دِي نَه پُوْهِيْرِي چَه تَه خُومَرَه
قَابَلِ رَحْم، بَدْنَصِيْب، خُوَار، رُونْد اَوُ بَرِيْنْدِي يِي. ﴿١٨﴾ زَه تَا لَه دَا صِلَاح دَرَكُوم چَه
لَه مَا نَه پَه اَوُر كَبْسِي صِفَا شُوِي سَرَه زَر وَاخْلَه چَه شْتَه مَن شِي اَوُ سَبِيْنِي
جَامِي وَاخْلَه چَه تَه خِيَلِ بَرِيْنْدِي تُوْب شَرْم پَرِي پَت كِرِي اَوُ دَ سْتَرِگُو رَانَجَه رَا نَه
وَاخْلَه چَه تَه بِيْنَا شِي. ﴿١٩﴾ هَر چَا سَرَه چَه مِيْنَه لَرَم هَغُوِي زَه مَلامت كُوم اَوُ پَه
اَدَب نِي سَاتَم، نُو خَكِه غِيْرَت وِكِرَه اَوُ تُوْبَه وِكِرَه. ﴿٢٠﴾ گُورَه، زَه پَه دَرُوَازَه وِلَاق
يَم اَوُ وِرْتِكُوم اَوُ كِه خُوكِ زَمَا آوَازِ وَاوُرِي اَوُ وِر خِلَاص كِرِي نُو زَه بَه وَرَنْنُوزَم
اَوُ دَ هَغَه سَرَه بَه دُوْپِي وُخُورَم اَوُ هَغَه بَه نِي مَا سَرَه وَخُورِي. ﴿٢١﴾ چَه خُوكِ
بَرِيَالِي شِي نُو هَغَه بَه پَه خِيَلِ تَخْتِ كَبْسِيْنُوم لَكِه خُنْگَه چَه زَه بَرِيَالِي شُوم اَوُ دَ
خِيَلِ پَلَارِ سَرَه پَه تَخْتِ كَبْسِنَاسْتَم. ﴿٢٢﴾ هَغَه خُوكِ چَه دَ آوُرِيْدَلُو غُورُونَه لَرِي، هَغَه
دِ وَاوُرِي چَه رُوحُ الْقُدْسِ جَمَاعَتُونُو تَه خَّةً وَاثِي.“

دَ اِلْهِي عِبَادَت

﴿٢٣﴾ دَ دِي نَه پَس مَا وَكْتَلِ اَوُ خَّةً گُورَم چَه پَه آسْمَانِ كَبْسِي يُو پَرَانَسْتِي وَر

دے۔

اَوُّ مَا دَ مَخْكِبِيْۤهٖۙ پَهٗ شَانَ لَكِهٖ دَ سُرْنَا آوَاۤزِ وَاوْرِيْدُوۤ جِهَ مَا تَهٗ ئِيْ وَئِيْلَ، ”دَلْتَهٗ رَاوْخِيْزَهٗ، زَهٗ بَهٗ تَا تَهٗ دَا وَبْنَايِمُ جِهَ دَ دِيْ نَهٗ پَسْ بَهٗ خَامَخَا كِيْرِيْ.“ ﴿٢﴾ سَمْدَسْتِيْ مَا دَ رُوْحُ الْقُدُسِّ پَهٗ وَسِيْلَهٗ رُوْيَا وِلِيْدَهٗ جِهَ پَهٗ اَسْمَانَ كَبِيْۤهٖۙ يُوۡ تَخْتِ وَّوَّ اَوُّ پَهٗ تَخْتِ يُوۡ كَسِّ نَاسْتِ وَّوَّ ﴿٣﴾ جِهَ دَ زَبْرَجْدِ اَوُّ عَقِيْقِ پَهٗ شَانَ پَرْقِيْدُو، اَوُّ دَ تَخْتِ نَهٗ چَاپِيْرَهٗ دَ بُوِيْۤئِ تَالِ وَّوَّ جِهَ دَ زَمْرُدُوۤ پَهٗ شَانَ پَرْقِيْدُو. ﴿٤﴾ اَوُّ دَ تَخْتِ نَهٗ گِيْرِ چَاپِيْرَهٗ خَلْرِيشْتِ نُوْرِ تَخْتُوْنَهٗ وُّوَّ اَوُّ پَهٗ هِغُوِيْۤ خَلْرِيشْتِ مَشْرَانَ نَاسْتِ وُّوَّ جِهَ سَپِيْنِيْۤ جَامِيْۤ ئِيْ اَغُوْسْتِيْۤ وِيْۤ اَوُّ دَ سَرُوۤ زَرُوۤ تَاچُوْنَهٗ ئِيْ پَهٗ سَرُ وُّو. ﴿٥﴾ اَوُّ دَ تَخْتِ نَهٗ دَ بَرِيْبِنَا رِيَا اَوُّ دَ تَنْدَرِ آوَاۤزُوْنَهٗ رَاخْتَلِ اَوُّ دَ تَخْتِ نَهٗ وِرَانْدِيْۤ اُوُوَّۤ مَشْعَلُوْنَهٗ بَلِيْدَلِ جِهَ دَ خُدَائِيْۤ اُوُوَّۤ رُوْحُوْنَهٗ دِيْ. ﴿٦﴾ اَوُّ وِرَانْدِيْۤ ئِيْ دَ شِيْشِيْۤ سَمَنْدَرِ جِهَ دَ بَلُوْرِ پَهٗ شَانَ بِنْكَارِيْدُو.

اَوُّ دَ تَخْتِ نَهٗ چَاپِيْرَهٗ خَلُوْرِ حِيُوْنَانَ وُّوَّ جِهَ وِرَانْدِيْۤ وِرُوْسْتُوۤ ئِيْ سَتْرَكِيْۤ وِيْۤ. ﴿٧﴾ اَوَّلِ حِيُوَانِ دَ زَمْرِيْۤ پَهٗ شَانَ وَّو، دُوِيْمِ دَ غَوَاۤئِيْۤ پَهٗ شَانَ، دَرِيْمِ دَ بَنِيۤ اَدَمِ خِيْرَهٗ لَرْلَهٗ اَوُّ خَلُوْرِمِ لَكِهٖ دَ الْوَتُوْنِكِيْۤ عُقَابِ پَهٗ شَانَ وَّو. ﴿٨﴾ دِيْۤ خَلُوْرُوۤ حِيُوَانَانُوۤ جِهَ هَرِ يُوۡ شِيْپَرِ وِزْرِيْۤ لَرْلِيْۤ اَوُّ هَرِ طَرْفِ تَهٗ ئِيْ سَتْرَكِيْۤ وِيْۤ، شِيْپَهٗ اَوُّ وِرْخِ بَغِيْرِ دَ دَمِيْۤ ئِيْ دَا تَنَا وَئِيْلَهٗ :

”قُدُوْسُ! قُدُوْسُ! قُدُوْسُ! رَبُّ الْقَادِرِ دَ تُوْلُو،

هَغَهٗ جِهَ وَّو، جِهَ دِيْ، اَوُّ جِهَ رَاَتْلُوْنَكِيْۤ دِيْ.“

﴿٩﴾ اَوُّ هَرِ كَلَهٗ جِهَ حِيُوَانَانَ دَ هَغَهٗۤ جِهَ پَهٗ تَخْتِ نَاسْتِ دِيْۤ اَوُّ تَلِ تَرِ تَلَهٗ ژُوْنْدِيْۤ دِيْ، لُوِيْۤ، عَزْتِ اَوُّ شَكْرِ گِذَارِيْۤ وِكْرِيْ، ﴿١٠﴾ نُوۤ هَغَهٗ خَلْرِيشْتِ مَشْرَانَ هَمِ جِهَ پَهٗ تَخْتِ نَاسْتِ دِيْ، هَغَهٗۤ تَهٗ پَهٗ سَجْدَهٗ پَرِيُوْزِيْۤ اَوُّ عِبَادَتِۤ ئِيْ كُوِيْۤ جِهَ تَلِ تَرِ تَلَهٗ ژُوْنْدِيْۤ دِيْ، اَوُّ هِغُوِيْۤ خِيْلِ تَاچُوْنَهٗ دَ تَخْتِ دَ وِرَانْدِيْۤ كِيْرِدِيْۤ اَوُّ پَهٗ چَغُوۤ شِيْ :

﴿۱۱﴾ ”آئے زمونږ مالِکِ خُدايه! تَه دَ عزت، لَوئی اَو قُدرت مالِکِ يئِے حُکِه چِه تا هر خَه پيدا کِرل اَو دا ستا په مرضئ پيدا شول اَو په وِجود کِنسِے راغلل.“

کتاب اَو گپورے

﴿۱﴾ ۵ خوک چِه په تخت ناست وو ما دَ هغه په بنی لاس کِنسِے يو کتاب وليدو چِه دَننه اَو بهر لیک پرے وو اَو اووه مَهرونه پرے لگيدلی وُو. ﴿۲﴾ ما يوه طاقتوره فرېسته وليده چِه په چغوئے وئيل چِه ”خوک دَ دے قابل دے چِه کتاب پرانزی اَو مَهرونه ئے مات کړی؟“ ﴿۳﴾ خو هيڅوک هم نه وو، نه په آسمان کِنسِے، نه په مزکه اَو نه دَ مزکے دَ لاندے وو چِه کتاب ئے خلاص کړے وے اَو يا ئے دننه کتلے وے. ﴿۴﴾ زما اوبنکے بهيدلے حُکِه چِه هيڅوک هم دَ دے لائق نه وو چِه دا کتاب ئے پرانستلے شو يا چِه ئے ورته کتلے شو. ﴿۵﴾ خو په مشرانو کِنسِے يو راته وئيل چِه ”ژاره مه حُکِه چِه دَ يهوداه دَ خيل زمري چِه دَ داؤد دَ اصل نه دے، هغه بريالے شوے دے چِه کتاب پرانزی اَو اووه مَهرونه ئے مات کړی.“

﴿۶﴾ بيا ما دَ تخت په مينخ کِنسِے، دَ څلورو حيوانانو اَو دَ مشرانو په دائره کِنسِے لکه يو حلال شوے گپورے ولاړ وليدو اَو دَ هغه اووه بنکرونه اَو اووه ئے سترگے وے چِه دَ خدائے اووه رُوحونه دی چِه ټولے دُنيا ته ليرلی شوی دی. ﴿۷﴾ اَو گپورے ورغے اَو په تخت ناست دَ بنی لاس نه ئے هغه کتاب واخستو. ﴿۸﴾ کله چِه هغه واخستو نو څلور حيوانان اَو څليريشت مشران دَ هغه گپورې په وړاندے په سجده شول، اَو دَ هر يو مشر سره يو ستار وو اَو ورسره دَ خوشبوئ نه پک دَ سرو زرو جامونه وُو چِه دَ پاکانو دُعاگانے دی. ﴿۹﴾ اَو هغوی يوه نوے سندرہ وئيله چِه:

”تَه دَ دے لائق ئے چِه کتاب واخلے اَو مَهرونه ئے مات کړے حُکِه چِه تَه حلال

کړې شوې او په خپله وینه دې د خدائې د پاره له هر خیل، له هرې ژبې او له هر قوم او امت خلق په بیعه واخستل. (۱۰) او له هغوی نه تا د کاهنانو بادشاهی جوړه کړه چه زمونږ د خدائې خدمت وکړی او هغوی به په مزکه بادشاهی کوی.

(۱۱) بیا چه ما وکتل نو د بې شماره فرښتو آوازونه مې واوړیدل چه هغه د تخت او د حیوانانو او د مشرانو نه چاپیره وې او د هغوی شمار په زرگونو او لکونو کښې وو، (۱۲) او هغوی په زوره چغې وهلې چه:

”هغه گډوډرې چه حلال کړې شو، د دې لائق دې چه ټول قدرت، دولت، حکمت، لوئی، عزت، شان او تعریف ومومی!“

(۱۳) او بیا ما واوړیدل چه ټول مخلوقات چه په آسمان کښې، په مزکه باندې، د مزکې د لاندې یا په سمندر کښې دی، هغوی ټولو چغې وهلې چه:

”د هغه چا څوک چه په تخت ناست دې او گډوډری ته شکر، عزت، شان او قدرت د تل تر تله وی!“

(۱۴) او دا څلورو حیوانانو ”آمین!“ پرې ووې او مشران د عبادت د پاره په سجده پریوتل.

مُهرونه

۶ (۱) بیا ما ولیدل چه هغه گډوډری په اوو مهرونو کښې یو مهر مات کړو او ما د څلورو حیوانانو نه په یوه کښې د تندر په شان دا آواز واوړیدو چه ”راشه!“ (۲) او ما وکتل چه هلته یو سپین آس وو او د سواره سره ئې لینده وه. هغه ته تاج ورکړې شو او هغه په آس سور لاړو چه فتح بیا مومی.

٣ هر کله چه گپوری دویم مھر مات کړو نو ما واؤریدل چه دویم حیوان وائی
چه ”راشه!“ ٤ او یو بل اس راغی چه تک سور وو او د هغه سواره ته دا
اختیار ورکړی شو چه د مزکے نه امن یوسی او چه سپری یو بل وژنی، او هغه
ته یوه لویه توره ورکړی شوه.

٥ کله چه گپوری دریم مھر مات کړو نو ما د دریم حیوان دا آواز واؤریدو چه
”راشه!“ نو زه خه گورم چه یو تور آس راغی او د هغه د سواره په لاس کبسی یو
تله وه. ٦ او ما د خلورو حیوانانو د مینخه یو آواز واؤریدو چه وئیل ئی چه ”د
تولے ورخے مزدوری د درے پاوه غنمو په سر او د تولے ورخے مزدوری د نهه
پاوه وریشے په پوپی، خو د بنونانو تیلو او شرابو ته نقصان مه رسوی.“

٧ کله چه گپوری خلورم مھر مات کړو نو ما د خلورم حیوان دا آواز واؤریدو
چه ”راشه!“ ٨ او زه خه گورم چه زیر آس وو او د سواره نوم ئی مرگ وو او
عالم ارواح ورپسے جخت راروان وو. هغوی ته د خلورمے برخے مزکے
اختیار ورکړی شوے وو چه په جنگ، په قحط، په ویا او په ځنگلی ځناورو خلق
مړه کړی.

٩ هر کله چه گپوری پینځم مھر مات کړو نو ما د قربان گاه د لاندے د هغو
خلقو روحونه وکتل چه د خدائے د کلام او د خپلے گواهی په وجه قتل کړی
شوی وو. ١٠ هغوی په زوره چغه کړه چه ”مالکه! پاکه او ربستونی خدایه! تر څو
به فیصله ونه کړی او د مزکے د اوسیدونکو نه به زمونږ د وینے بدل وانه
خلی؟“ ١١ هر یو ته سپینه چوغه ورکړی شوه او ورته ووئیلے شول چه ”لږ
شان تر هغے صبر وکړی چه ستاسو ټول ورونه او په خدمت کبسی ملگری
ستاسو په شان ونه وژلے شی.“ ١٢ بیا ما وکتل چه گپوری شپږم مھر مات
کړو او یوه سخته زلزله راغله او نمر د جنازے د ټاپ په شان تور شو او
سپوږمئ لکه د وینو سره شوه. ١٣ او ستوری له آسمان نه په مزکه داسے

راپريوتل لکه چه دَ اينخَر نه دَ سيلی په وجه کچه میوه راپريوزی. (۱۴) اُو آسمان داسے فنا شو لکه کتاب چه پپ کرے شی اُو هر غر اُو هره جزیره دَ خپله خایه وخوزیده. (۱۵) نو بیا دَ مزکے بادشاهانو، سردارانو، جرنیلانو، شته منو، طاقتورو، غلامانو اُو آزادو ټولو خلقو په غارونو اُو دَ غرونو په گټانو کبښے خپل خانونه پټ کړل. (۱۶) اُو هغوی غرونو اُو گټانو ته چغے کرے چه ”په مونږ راپريوزی اُو مونږ په تخت دَ پاسه ناست دَ مخے نه اُو دَ گپوری دَ غضب نه پټ کړئ! (۱۷) ځکه چه دَ هغوی دَ غضب لویه ورغ راغله ده اُو څوک ورته ټینگیدے شی؟“

په یو لک څلور څلویښتو زرو بنی اسرائیلو مھر لگیدل

۷ (۱) دَ دے نه پس ما څلور فرښتے دَ مزکے په څلورو گوټونو ولاړے ولیدلے اُو څلور واړه بادونه ئے ځکه راتینگ کړی وُو چه په سمندر، مزکه یا په یوه وُنه هم باد ونه لگی. (۲) بیا ما بله فرښته له نمرخاتے نه په راختو ولیده چه دَ رب الحی مھر ورسره وو اُو هغه څلورو فرښتو ته ئے په زوره وئیل، چه چا ته په مزکه اُو سمندر دَ نقصان ورکولو اختیار ورکړے شوے وو، (۳) ”تر هغے سمندر، مزکے اُو ونو ته نقصان مه رسوی تر څو چه مونږ دَ خدائے مھر دَ هغه دَ خادمانو په تندو نه وی لگولے.“ (۴) اُو ما چه دَ هغوی شمار واوریډو چا ته چه مهورونه لگولی شوی وُو اُو دَ اسرائیل دَ ټولو خیلونو نه په یو لک څلور څلویښت زرو مھر ولگولے شو. (۵) دولس زره له یهوداه دَ خیل نه، دولس زره دَ روبین له خیل نه، دولس زره له گاد له خیل نه، (۶) دولس زره دَ اشیر له خیل نه، دولس زره دَ نفتالی له خیل نه، دولس زره دَ منشه له خیل نه، (۷) دولس زره دَ شمعون له خیل نه، دولس زره دَ لیوی له خیل نه، دولس زره دَ یساکار له خیل نه، (۸) دولس زره دَ زبولون له خیل نه، دولس زره دَ یوسف له خیل نه اُو دولس زره دَ بنیامین له خیل نه وُو.

د ټولو قومونو لويه گڼه

٩) او له دې نه پس ما د خلقو لويه گڼه وليده چه بيشماره وه، دا د ټولو قومونو، ټولو خيلونو او د مختلفو ژبو د ويونكو خلقو جمع د تخت او د گډوډي د وړاندې ولاړه وه. او هغوي سپينې جامې اغوستې وې او د كجورو خانگې ئې په لاسونو كښې نيولې وې. ١٠) او په زوره ئې دا چغې وهلې چه ”خلاصون زمونږ د خدائې دې چه په تخت ناست دې، او د گډوډي.“ ١١) او د تخت نه چاپيره چه څومره فرښتې ولاړې وې او مشران او څلور حيواناتان او ټولې فرښتې د تخت په وړاندې پرمخې پريوتل او د خدائې عبادت ئې وكړو ١٢) چه چغې ئې وهلې چه ”امين! برکت، لوتی، حكمت، شكر گذاری، عزت، قدرت او زور د تل تر تله زمونږ د خدائې وي! امين.“

١٣) بيا په مشرانو كښې يو ما ته مخ راواړولو او تپوس ئې وكړو چه ”دا خلق چه سپينې جامې ئې اغوستې دي، څوك دي او د كومې راغلي دي؟“

١٤) ما جواب وركړو چه ”زما مالكه! ته خبر ئې، نه چه زه.“

بيا هغه ما ته ووييل چه ”دا هغه كسان دي چه د لوتې تنگسيا نه راغلي دي، هغوي خپلې جامې د گډوډي په وینو وينځلې او سپينې كړې دي. ١٥) ځكه خو دوي د خدائې د تخت د وړاندې ولاړ دي او د خدائې په كور كښې شپه او ورځ د هغه په عبادت كښې لگيا دي، او هغه چه په تخت ناست دې، به د دوي سره اوسيري. ١٦) دوي به بيا هيڅ كله نه وړي كيري، نه تېري كيري، نمر به دوي نه تنگوي او نه به تيزه گرمي تكليف ورسوي. ١٧) ځكه چه كوم گډوډي چه د تخت په مينځ كښې دې، هغه به د دوي شپونكې وي او دوي به د ژوند د اوبو چينو ته بيائي، او خدائې به د دوي د سترگو نه ټولې اوبنكې پاكې كړي.“

اُوم مھر اُو د سرو زرو مُجره

۱) اُو کله چه گډوری اُوم مھر مات کړو نو تقریباً تر نیمے گینتے پورے په آسمان کښے قلاړه قلاړی وه. ۲) بیا ما ولیدل چه د خدائے په وړاندے چه کومے اُووے فرښتے ولاړے وے، هغوی ته اُووے سُرنا ورکړے شوے.

۳) بیا یوه بله فرښته د سرو زرو مُجره په لاس راغله اُو د قُربانگه سره ودریده اُو هغے ته ډیره زیاته خوشبُوی ورکړے شوه چه د تخت د وړاندے د سرو زرو په قُربانگه ئے د ټولو پاکانو د دُعا سره پیش کړی. ۴) اُو د فرښتے د لاس نه د خوشبُوی د سوزولو لوگے د پاکانو د دُعا سره پاس خدائے ته لاړ. ۵) بیا فرښتے مُجره راواخسته، د قُربانئ د اور نه ئے پکه کړه اُو په مزکه ئے راگُذار کړه، نو بیا د تندر آوازونه، برښنا اُو زلزله راغله.

د سُرنا آواز

۶) بیا هغه اُووے فرښتے چه ورسره اُووے سُرنا وے، غږولو ته تیارے شوے.

۷) کله چه اولنئ فرښتے خپله سُرنا وغږوله نو اور اُو ږلئ د وینے سره په مزکه راووریدل اُو د مزکے دریمه حصه ئے وسوزوله اُو د ونو دریمه حصه وسوزیده اُو ټول شنه وابسه وسوزیدل.

۸) اُو هر کله چه دویمے فرښتے خپله سُرنا وغږوله نو داسے لکه د یو لوتے غر چه پرے اور بلیدو، سمندر ته وغورزولے شو اُو د سمندر دریمه حصه وینه شوه، ۹) اُو په کښے دریمه حصه ژوندی سپری مړه شول اُو دریمه حصه جهازونه په کښے غرق شول.

۱۰) کله چه دریمے فرښتے خپله سُرنا وغږوله نو یو لوتے ستورے له آسمان

نه گُذار شو چه دَ مشعل په شان بليدو اؤ هغه دَ سيندُونو اؤ چينو په دريمه حصه ورپريوتو. (۱۱) دَ ستوري نوم مستياره وو. اؤ دَ اوبو دريمه حصه دَ مستيارے په شان ترخه شوه اؤ پير زيات خلق دَ دے ترخو اوبو خښلو په وجه مره شول.

(۱۲) كله چه څلورمے فرښتے خپله سُرنا وغږوله نو دَ نمر دريمه حصه اؤ دَ سپورمئ اؤ دَ ستورو دريمه حصه ووهلے شوه اؤ دَ دغو دريمه حصه تياره شوه اؤ دَ ورځے دريمه حصه رڼا ختمه شوه اؤ دغه شان دَ شپے هم.

(۱۳) بيا ما وليدل چه يو عقاب په نيم آسمان كښے والوتو اؤ په چغو ئے نعرے وهلے چه ”افسوس! افسوس! افسوس! دَ مزكے په اوسيدونكو باندے، په وجه دَ هغه پاتے درے فرښتو په سُرنا چه اوس به ئے وغږوي.“

۹ (۱) بيا هغه پينځمے فرښتے خپله سُرنا وغږوله اؤ ما يو ستورے وليدو چه دَ آسمان نه مزكے ته راپريوتے وو اؤ هغه ستوري ته دَ عالم ارواح كنجيانے ورکړے شوي وے. (۲) دَ دے سره هغه عالم ارواح پرانستلو اؤ دَ هغه كندے نه دَ لويے بتي په شان لوكے راوختلو اؤ دَ عالم ارواح لوكي نمر اؤ باد تور كړل. (۳) بيا دَ لوكي نه په مزكه ملخان راغلل اؤ هغوي ته دَ مزكے دَ لړمانو په شان اختيار وركړے شو. (۴) هغوي ته دا وئيلے شوي وؤ چه وابسو، ونو، اؤ بوټو ته هيڅ نقصان ونه رسوي خو بس هغه كسانو ته ټك وركړي دَ چا په تندي چه دَ خدائے مهربان ووكيدلے. (۵) هغوي ته دَ وژلو اختيار نه، خو تش لكه دَ لړم دَ لشے تر پنځو مياشتو پورے دَ عذابولو اختيار وركړے وو. (۶) په دے دوران كښے به دا كسان په زارو مرگ وغواري خو دوي به ئے ونه مومي، هغوي به دَ مرگ خواهش لري خو مرگ به ترے تبتي. (۷) دا ملخان جنگ ته دَ تيار كړو آسونو په شان ليدلے شول اؤ په سرونو ئے دَ سرو زرو په شان تاجونه وؤ اؤ دَ هغوي مخونه دَ انسان په شان وؤ. (۸) اؤ ويښته ئے دَ بنځو په شان اؤ دَ هغوي غاښونه دَ مزرو دَ غاښونو په شان وؤ. (۹) اؤ دَ اوسپنې په شان زغرے ئے

اغوستے وے اؤ د هغوی د وزرو آواز د آسونو اؤ بگیانو په شان وو کومے چه د جنگ میدان ته حی. (۱۰) د هغوی لکی د لړمانو په شان وے چه په کبے لسه وے اؤ د هغوی په لکو کبے د بنی آدمو د عذابولو تر پنخو میاشتو طاقت وو. (۱۱) اؤ د دوئی بادشاه د عالم ارواح فرشته وه چه په عبرانی کبے د هغے نوم ابدون، اؤ په یونانی ژبه کبے اپولیون دے، یعنی تباہ کوونکے.

(۱۲) اوس اولنې افسوس تیر شو خو دوه نور لا راتلونکی دی.

(۱۳) بیا هغه شپږمے فرشته خپله سُرنا وغږوله اؤ ما یو آواز واوریډو کوم چه د خدائے په وړاندے ولاړ د سرو زرو په قُربان گاه د څلورو بشکرونو د مینخ نه راووتو. (۱۴) هغه شپږمے فرشته ته ووئیل چه د چا سُرنا وه چه ”د لوائے فرات دریا د غاږے نه هغه تړلے څلور فرشته آزاده کړه.“ (۱۵) نو هغه څلور فرشته آزاده کړے شوے چه د دریمے برخے بنی آدمو د مړ کولو د پاره د دے کال، د دے میاشته، د دے ورځے اؤ د دے ساعت د پاره تیارے کړے شوے وے. (۱۶) اؤ ما د هغوی د رسالو د سوارو شمار شل کروړه واوریډو. (۱۷) دغسے ما هغه آسونه اؤ د هغوی سواره په رویا ولیدل، هغوی د اور په شان زلیډونکی سرے، آسمانی رنگے اؤ د گوگړو په شان زیرے زغرے ئے اغوستے وے. اؤ د آسونو سرونه ئے د مزرو د سرونو په شان وو اؤ د خُله نه ئے اور، لوگے اؤ گوگړ راوتل. (۱۸) دا درے آفتونه لکه اور، لوگے اؤ گوگړ چه د هغوی د خُله نه راوتل، په هغو ئے دریمه حصه بنی آدم مړه کړل. (۱۹) د آسونو طاقت په خُله اؤ په لکو کبے هم وو ځکه چه لکی ئے د مارانو په شان وے چه سرونه ئے وو اؤ په هغو ئے خلق عذابول.

(۲۰) باقی پاتے شوے خلق چه په دے آفتونو کبے مړه شوی نه وو د خپلو عملونو نه توبه ونه ویسته اؤ نه ئے د شیطانانو اؤ د سرو زرو، سپینو زرو، د کوټو، د کانیو اؤ د لرگو نه د جوړ شوی بُتانو د عبادت کولو نه توبه ویستله، کوم بُتان چه کتلے نه شی، نه اوریډلے شی اؤ نه خوزیدلے شی. (۲۱) اؤ نه هغوی د

خپلو قتلونو، د خپلے جادوگرئ، خپلے حرامکارئ، او نه ئے د خپلو پاکو نه توبه وويستله.

فرېسته او ورکوټے کتاب

۱۰ ﴿١﴾ بيا ما يوه بله طاقتوره فرېسته له آسمان نه په راكوزيدو وليده چه په وريخ كېنې ئے خپل ځان نغېستے وو او چه د بوټئ ټال ئے په سر وو، څيره ئے د نمر په شان ځليده او پېنې ئے د اور د ستنو په شان وے. ﴿٢﴾ او د هغے په لاس كېنې يو ورکوټے پرانستلے كتاب وو. هغے بنئ پېنه په سمندر كېنېدله او گسه پېنه ئے په مزكه كېنېدوله. ﴿٣﴾ بيا هغے د مزرې د غرمبا په شان يوه لويه چغه وويستله او كله چه هغے چغے كړلے نو اووه تندرؤنه وگړزیدل. ﴿٤﴾ ما د هغو اوو تندرؤنو د آوازونو نه پس ليكل خو ما د آسمان نه دا آواز واوړيدو چه ”دا پټ وساته، هر څه چه اوو تندرؤنو وئيلي دي، دا مه ليكه.“

﴿٥﴾ بيا هغه فرېسته چه ما په سمندر او مزكه ولاړه ليدلے وه هغے خپل بنئ لاس آسمان ته اوچت كړو. ﴿٦﴾ او په هغه چا ئے قسم وخورلو چه تل تر تله ژوندے دے او په آسمان، مزكه، سمندر او په دوي كېنې ئے هر څه پيدا كړي دي چه ”اوس نور پيل نه دے په كار! ﴿٧﴾ خو هر كله چه د اوومے فرېستے د سرنا غږولو وخت راځي نو د خدائے پټ مطلب لكه څنگه چه هغه خپلو خادمانو نبیانو ته زيرے وركړے دے، به پوره شي.“

﴿٨﴾ هغه آواز چه ما له آسمان اوړيدلے وو، ما سره بيا په خبرو شو او وئے وئيل چه ”لاړ شه او په سمندر او په مزكه ولاړے فرېستے د لاسه هغه پرانستلے كتاب واخله.“

﴿٩﴾ نو بيا زه هغے فرېستے ته لاړلم او ورته مے ووئيل چه ما له هغه پرانستلے

ورکوټے کتاب راکړه. نو هغه ووئیل چه ”واخله اُو وئے خوره، دا به ستا خیته ترخه کړی سره د دے چه ستا په خُله کبښے به ئے خوند لکه د شاتو خوږ وی.“

۱۰) نو ما هغه ورکوټے پرانستلے کتاب د فرښتے د لاسه واخستو اُو ومے خوړلو اُو په خُله ئے لکه د شاتو خوند راکړو خو چه مے تیر کړو نو زما خیته ئے ترخه کړه. ۱۱) بیا هغوی ما ته ووئیل چه ”ضروری دی چه بیا په پیرو خلقو اُو قومونو اُو ژبو اُو بادشاهانو ته پیشن گوئی وکړے.“

دوه گواهان

۱۱) ما ته د گز په شان یوه اُورده لښته راکړے شوه اُو راته ئے ووئیل چه ”اوس پورته شه اُو د خُدائے کور اُو قُربان گاه کچ کړه اُو د عبادت کُونکو تعداد شمار کړه. ۱۲) خو د خُدائے د کور بهرنے غولے مه کچ کوه خُکه چه هغه غیرو قومونو له ورکړے شوے دے اُو هغوی به دا پاک ښار تر دوؤ څلویښتو میاشتو پورے پایمال کړی. ۱۳) اُو زه به خپل دوه گواهان د تاپ جامے آغوستے د پیشن گوئی د پاره مقرر کړم اُو دوئ به تر دولس سوه شپیته ورځو پورے نبوت کوی.“

۱۴) دا هغه دوه د ښوننه ونے اُو دوه دیوتونه دی کوم چه د مزکے د مالک د وړاندے ولاړ دی. ۱۵) که څوک دوئ ته نقصان رسول غواړی نو د دوئ د خُله نه اور راوړیږی اُو د دوئ دُښمنان به ونغړی اُو دغه شان به هغه هر څوک چه دوئ ته نقصان رسول غواړی، مره شی. ۱۶) دوئ اختیار لری چه آسمان بند کړی چه بیا د دوئ د نبوت په دور کبښے باران ونه شی، اُو دوئ هم اختیار لری چه له اوبو نه وینے جوړے کړی اُو په مزکه د خپلے مرضی په مطابق آفتونه راوولی.

۷) اُو چہ دوی خپله گواهی پوره کړی نو د عالم ارواح نه به ځنگلی ځناور راوړی اُو د دوی سره به جنگ ونبلوی اُو غالب به شی اُو مړه به ئے کړی. ۸)

اُو د هغوی لاشونه به د لویې ښار په کوڅو کېښې پراته وی، چرته چه د هغوی مالک هم په سولئ شوې وو، چه د مثال په طور ورته سدوم اُو مصر وئیلے شی. ۹) تر درې نیمو ورځو پورې به خلق، د هر خیل، د هرې ژبې اُو د هر قوم د دوی لاشونو ته گوری اُو د دوی د لاشونو د ښخولو اجازت به ورنه کړی. ۱۰) د مزکې ټول خلق به ورته په سترگو کېښې خاندی اُو خوشحالی به کوی اُو یو بل ته به پالی وړکوی ځکه چه دغو دوو نبیانو د مزکې ټول خلق عذابول. ۱۱) خو د درې نیمو ورځو نه پس خدائے په هغوی کېښې د ژوندون روح واچولو اُو هغوی په خپلو پښو ودریدل اُو چا چه دا ولیدل، هغه ټول ویریدل. ۱۲) بیا دوی یو اوجت آواز له آسمان نه واوړیدو چه وئیل ئے چه ”دلته راشئ!“ اُو هغوی په وریځو کېښې آسمان ته لاړل اُو دښمنانو هغوی ته کتل. ۱۳) هم په دغه وخت یوه سخته زلزله راغله، د ښار لسمه حصه راوغورزیدله اُو اووه زره کسان په دے زلزله کېښې هلاک شول اُو نورو په ویره کېښې د آسمانی خدائے ثنا وئیله.

۱۴) دویم افسوس تیر شو خو دریم زر راتلونکے دے.

اومہ سُرنا

۱۵) بیا اومے فرښتے خپله سُرنا وغږوله اُو په آسمان کېښې په زوره دا چغے واوړیدے شوے چه: ”د دنیا بادشاهی زمونږ د رب اُو د هغه د مسیح ده اُو هغه به تل تر تله حکومت کوی!“ ۱۶) اُو هغه څلیرښت مشران چه د خدائے د وړاندے په خپلو تختونو ناست وُو، هغوی پرمخے په سجده پریوتل اُو د خدائے دا ثنا ئے ووئیله چه:

۱۷) ”اے ربه خدایه! القادره! مونږ ستا شکر کوو، ته چه ئے اُو چه وے، ځکه چه تا خپل لویې طاقت اُو بادشاهی په لاس کېښې واخیسته. ۱۸) قومونه په قهر

شول ځکه چه ستا د قهر وخت راغلی دے، د مرو د عدالت کولو وخت راغلی دے، ستا د خادمانو نبیانو د اجر وخت راغلی دے، او ستا د پاکانو او د هغه ټولو لویو او وړو وخت چا چه ستا د نوم عزت کولو. او د هغو د تباہ کیدلو وخت راغلی دے چه ئے مزکه تباہ کوی.

۱۹) په آسمان کېښې د خدائې کور پرانستې شو او په هغه کېښې د هغه د وعدې صندوق ښکاره شو، نو بیا د برېښنا شغلې، د تندر گېزا، زلزله او د برلئ طوفان راغې.

ښځه او اژدها

۱۲) بیا په آسمان کېښې یوه لویه نخښه ښکاره شوه چه یوه ښځه وه چه نمر ئے لکه جامے آغوستې وو او سپوږمئې د هغې تر پښو لاندې وه او په سر ئے د دولسو ستورو تاج وو. ۲) هغې د حمل د تکلیف له کبله د زوزاد پیدا کیدو چغې وهلې.

۳) بیا یوه بله نخښه په آسمان کېښې ښکاره شوه چه یوه غټه سره اژدها وه چه اووه سرونه او لس ښکرونه ئے وو او په سرونو ئے اووه تاجونه وو. ۴) او هغه په خپله لکئ دریمه حصه ستوری له آسمان نه راکښل او په مزکه ئے راغورزول. اژدها د هغې لنگیدونکې ښځې په وړاندې ودریده د دې د پاره چه هر کله چه د هغې ښځې بچې وشي چه دا ئے لوار تیر کړی. ۵) د هغې زوئې پیدا شو چه په ټولو قومونو به د اوسپنې د امسا په زور حکومت کوی. خو د هغې بچې خدائې او د هغه تخت ته سمدستی وخیژولې شو. ۶) او ښځه په خپله بیابان ته وتبستیدله چرته چه د هغې د پاره خدائې ځائے تیار کړې وو چه هلته تر دولس سوه شپیتو ورځو پورې پاتې شی.

٧) بيا په آسمان كښې جنگ وښتو. ميكايل او د هغه فرښتو د اژدها سره
جنگ جوړ كړو. او اژدها او د هغه فرښتو جنگ وكړو. ٨) خو هغوى فتح ونه
موندله او په آسمان كښې د هغو د پاره ځائې نه وو. ٩) نو دا لويه اژدها
لاندې راوغورزولې شوه، دا هغه زور مار چه شيطان يا ابليس بللې شى چه
ټول عالم غلوى، هغه د خپلو فرښتو سره لاندې مزكې ته راگذار كړې شو.

١٠) بيا ما په آسمان كښې يو اوچت آواز په دې شان واوړيدو چه ”اوس
خلاصون او قدرت او زمونږ د ځدائې بادشاهى راغلى ده او د هغه د مسيح
اختيار، ځكه چه زمونږ په وروڼو الزام لگوونكې چه شپه او ورځ زمونږ د
ځدائې په مخكښې پرې الزام لگوى، له آسمان نه گذار كړې شوې دې. ١١)
خو زمونږ وروڼه په هغه د گډورې د وينې په وسيله او گواهي د كلام په وجه
غالب شول، او خپل ځان ئې هم عزيز ونه گڼلو تر دې چه مرگ ئې هم قبول
كړو. ١٢) نو ئې آسمانونو! او د هغه اوسيدونكو خلقو! بنادى كوئ، خو ئې
مزكې او سمندرې! افسوس چه ابليس پير په غصه تاسو ته ښكته راغې ځكه چه
هغه خبر دې چه وخت ئې لنډ دې.“

١٣) كله چه اژدها خپل ځان په مزكه راغورزيدلې وليدو نو هغه ښځې پسې
شو چه زوئې ئې راوړې وو. ١٤) خو ښځې ته د عقاب دوه لوتې وزرونه
وركړې شول چه هغه په بيابان كښې هغه ځائې ته والوزى چرته چه به هغه له
مار نه تر درې نيم كالو پورې محفوظه وساتلې شى. ١٥) مار د خپلې ځلې نه
د اوبو يو سيلاب وبهيوولو چه هغه ښځه په كښې يوسى. ١٦) خو مزكې د
ښځې مدد وكړو، خپله ځلې ئې وازه كړه او د اژدها د ځلې هغه سيلاب ئې تير
كړو. ١٧) په دې اژدها هغه ښځې ته نور هم په غصه شو او د هغې د نور نسل
سره د جنگ د پاره لاړو، دا هغه خلق دى چه د ځدائې حكومونه منى او د عيسى
شهادت ساتي. ١٨) اژدها د سمندر په غاړه ودرېده.

دوه ځنگلي ځناور

۱۳ ﴿۱﴾ بيا ما له سمندر نه يو ځنگلي ځناور په راوتو وليدو. د هغه لس بسکرونه او اووه سرونه وو، او د هغه په بسکرونو لس تاجونه وو او په هر سر ئې د کفر يو نوم وو. ﴿۲﴾ ما چه کوم ځنگلي ځناور وليدو، هغه د پړانگ په شان وو خو د هغه پښې د ميلو په شان وې او خله ئې د مزرې په شان وه. اژدها هغه له خپل طاقت، بادشاهي او لوتې اختيار ورکړو. ﴿۳﴾ د هغه يو سر د مرگي يو گذار خوړلې وو خو هغه د مرگي پرهر ئې جوړ شوې وو او ټوله دنيا په هغه ځناور پسې په حيرانتيا لاپره. ﴿۴﴾ سپرو هغه اژدها ته سجده وکړه ځکه چه هغه خپل اختيار ځنگلي ځناور ته ورسپارلې وو، هغوى ځناور ته هم سجده وکړه او دا ئې وويل چه ”څوک د دې ځناور په شان دې، او څوک ورسره جنگيدلې شي؟“

﴿۵﴾ ځنگلي ځناور ته دا اختيار ورکړې شو چه غټې غټې او د کفر خبرې وکړي، او تر دوه څلوېښتو مياشتو پورې د حکومت واک ورکړې شو. ﴿۶﴾ هغه په خدائې پورې د کفر خبرې وکړلې او د خدائې نوم او د هغه د استوگنې خائې او اسماني مخلوق ته ئې کنځل شروع کړل. ﴿۷﴾ هغه ته دا هم اختيار ورکړې شو چه د پاکانو سره جنگ وکړي او پرې غالب شي، او په ټولو خيلونو او خلقو، ژبو او قومونو اختيار ورکړې شو. ﴿۸﴾ او په مزکه ټول اوسيدونکي به هغه ته سجده وکړي بې له هغو نه د چا نومونه چه هغه حلال شوى گپورې د ژوندون په کتاب کښې له ازل نه ليکلي دي.

﴿۹﴾ څوک چه اوريدې شي هغه د واوري. ﴿۱۰﴾ چا ته چه قيديدل وي هغه به قيد شي، چا ته چه په توره قتل کيدل وي نو هغه به په توره قتل شي. په دې کښې د پاکانو زغم او ايمان په کار دې.

۱۱) بیا ما یو بل ځنگلی ځناور ولیدو چه له مزکے نه راووتو، هغه د گپوری په شان دوه بڼکرونه لرل خو د اژدها په شان ئے خبرے کولے. ۱۲) هغه د اولنی ځنگلی ځناور ټول اختیار د هغه په مخ کبښے چلوی او هغه به مزکه او د هغه اوسیدونکی مجبور کړی چه هغوی اول ځنگلی ځناور ته سجده وکړی چه د چا د مرگی پرهر چه جوړ شوے وو. ۱۳) او هغه لوائے معجزے کولے تر دے چه د خلقو په وړاندے د آسمان نه مزکے ته اور وروی. ۱۴) او هغه له دا اختیار ورکړے شو چه د هغه ځنگلی ځناور په وړاندے معجزے وکړی او د مزکے اوسیدونکی وغلوی او هغوی دے ته تیار کړی چه د هغه ځنگلی ځناور په شان یو بت جوړ کړی چه د توره کذار ئے خوړلے وو خو بیا هم ژوندے وو. ۱۵) او هغه له دا اختیار هم ورکړے شو چه د اولنی ځنگلی ځناور په بت کبښے ساہ واپوی چه خبرے هم وکړی او هغه ټول کسان چه ورته سجده نه کوی، مره کړی. ۱۶) او دا چه هغه په لویو وړو، شته منو او غریبانو، غلامانو او آزادو په بڼی لاس یا په تندی یوه نخښه ولگوی. ۱۷) او هیچا ته تر هغه د خه آخستلو یا خرڅولو اجازت نه وی تر څو چه د دے ځنگلی ځناور نخښه، نوم یا د نوم شمار پرے نه وی.

۱۸) دغه د حکمت کنجی ده او هر هغه څوک چه پوهه لری هغه د د ځناور د نوم شمار کړی، دا شمار د یو سپری دے او د هغه د شمار حساب سپر سوه سپر شپینته دے.

د یو لک څلور څلویښت زره کسانو حمد

۱۴) بیا ما ولیدل چه د صیون په غره گپورے ولاړ وو چه ورسره یو لک څلور څلویښت زره کسان وو چه په تندو ئے د هغه نوم او د هغه د پلار نوم لیکلے وو. ۱) ما د آسمان نه یو آواز واوریډو چه د سیلابی اوبو یا د تندر په شان وو، دا داسے آواز وو لکه چه پیر خلق ستارونه غروی. ۲) هغوی هلته د

تخت اُو دَ خَلورو حیوانانو اُو مشرانو پہ وړاندے یو نوے حمد وئیلو اُو دا حمد بے له هغه یو لک خَلور خلوېبست زرو کسانو نه چه په بیعه آخستے شوی وُو، بل هیچا زده کولے نه شو. ﴿٤﴾ دا هغوی دی چه دَ بښخو سره ئے خپل ځان ککر کړے نه دے اُو خپل ځانونه ئے پاک ساتلی وُو اُو دوی په گډوړی پسے ځی هر چرته چه هغه ځی. دوی دَ خدائے اُو دَ گډوړی دَ پاره له بنی آدمو نه اولنې میوے په طور آخستے شوی دی. ﴿٥﴾ هغوی هیچرے دروغ نه وئیل اُو هغوی پاک دی.

د دریو فرېستو پیغام

﴿٦﴾ بیا ما دَ آسمان په مینځ کښے یوه فرېسته په الوتو ولیده چه په مزکه ئے هر قوم اُو خیل، ژبے اُو خلقو ته دَ تل زیرے ورکولو. ﴿٧﴾ هغے په زوره چغے کړے چه ”دَ خدائے نه ویرپړی اُو دَ هغه ثنا وایی ځکه چه هغه وخت راغله دے چه هغه عدالت کوی. اُو هغه ته سجده وکړی چه آسمان اُو مزکه، سمندر اُو دَ اوبو چینے ئے پیدا کړے دی!“

﴿٨﴾ اُو هغه پسے دویمه فرېسته راغله اُو هغے چغے کړے چه ”پریوتو! هغه لوائے بابل پریوتو چه په ټولو قومونو ئے دَ خپلے حرام کاری قهرژن شراب څښلی دی!“

﴿٩﴾ اُو بیا ورپسے دریمه فرېسته راغله اُو داسے چغے ئے کړلے، ”هر هغه څوک چه ځنگلی ځناور ته اُو دَ هغه بُت ته سجده کوی اُو دَ هغه نخښه په تندی یا په لاس لگوی، ﴿١٠﴾ هغه دَ خدائے دَ قهر شراب وڅښی کوم چه هغه په ټینگ طور دَ خپل غضب په پیالی کښے تیار کړی دی. هغه به دَ پاکو فرېستو اُو دَ گډوړی په وړاندے په اور اُو دَ گوگړو په شغلو کښے عذابولے شی. ﴿١١﴾ اُو دَ هغوی دَ عذاب لوگے به تل تر تله راخیژی اُو هر هغه څوک چه ځنگلی ځناور یا

د هغه بُت ته سجده کوی یا د هغه د نُوم نخبښه آخلی، هغوی به نه خو د شپې اؤ نه د ورځې آرام بیا مومی.“

۱۲) په دې کبښې د پاکانو زغم دې، هغوی چه د خدائې حکمونه منی اؤ د عیسی وفادار پاتې کیری.

۱۳) اؤ ما له آسمان نه یو آواز واؤریدو چه وئیل ئې، ”دا ولیکه! بختور دی هغه څوک چه له دې نه پس به په مالک کبښې مړه کیری!“

اؤ رُوحُ القُدس وائی چه ”هو، ځکه چه له دې نه پس به هغوی له تکلیفونو نه په آرام وی، ولې چه د دوی عملونه به ورسره وی.“

د دنیا لو کیدل

۱۴) اؤ بیا چه ما وکتل نو یوه سپینه وریخ رابښکاره شوه اؤ چه په هغې څوک ناست وو هغه د ”ابن آدم په شان“ وو. د هغه په سر د سرو زرو تاج وو اؤ په لاس کبښې ئې تیره لور وو. ۱۵) یوه بله فرښته د خدائې له کور نه بهر راووتله اؤ په وریخ ناست ته ئې په اوجت آواز چغې کړې چه ”خپل لور وروغزوه اؤ وریبه، ځکه چه د فصل وخت راغلې دې اؤ د مزکې فصل پوخ شو.“ ۱۶) نو هغه چه په وریخې ناست خپل لور مزکې ته ورواچولو اؤ د هغې فصل وریبلې شو.

۱۷) بیا یوه بله فرښته د خدائې له آسمانی کور نه راووتله اؤ د هغې سره هم یو تیره لور وو.

۱۸) اؤ بیا یوه بله فرښته له قُربانگاه نه راووتله، دا هغه فرښته وه چه په اور اختیار لری، اؤ هغې د تیره لور لرُنکی ته چغې کړلې چه ”خپل لور ورواچوه اؤ په مزکه د انگورو د بُوتی فصل راغونډ کړه ځکه چه انگور ئې پاخه دی.“ ۱۹)

نو هغه فرېښتې خپل لور ورواچولو او په مزکه ئې د انځورو د بوټي فصل راټول کړو او هغه ئې د خدائې د غضب په هغه لويه گانې کښې ورواچولو. (۲۰)
انځور ئې له ښار نه بهر په گانې کښې د پښو د لاندې کړې شول او تر درې سوه کلوميټره پورې له گانې نه د آسونو تر واگو پورې وينې وبهيدلې.

فرېښتې د آخري آفتونو سره

۱۵ (۱) بيا ما په آسمان کښې يوه لويه او عجيبه نخښه وليدله، اووه فرېښتې وې چه ورسره له تولو نه آخري اووه آفتونه وو، په دې آفتونو د خدائې قهر ختم شو.

(۲) ما وليدل چه د شيشې د سمندر په شان چه اور په کښې گډ شوي وو، او د شيشې د سمندر سره هغه خلق چه په ځنگلي ځناور او د هغه د بت او د هغه د نوم په شمار غالب شوي وو. د هغوي په لاس کښې هغه ستارونه وو چه خدائې ورله ورکړي وو. (۳) هغوي د خدائې د غلام موسي او گډوري حمدونه داسې وئيل:

”آئې مالکه قادر مطلق خدایه! ستا کارونه لويې او عجيبه دي او ستا لارې د حق او رښتيا دي، آئې د قومونو بادشاه! (۴) څوک به ويره ونه کړي او ستا د نوم لويی به ونه کړي؟ ځکه چه ته يواځې پاک يئې. ټول قومونه به راشي او ستا په وړاندې به سجده وکړي ځکه چه دا صفا ښکاره شوي دي چه ستا ټولې فيصلې د صداقت دي.“

(۵) او له دې نه پس ما وليدل چه په آسمان کښې د شهادت د خيمې پاک ځائې پرانستې شو، (۶) او د هغه نه اووه فرېښتې د اوو آفتونو سره راووتلې او هغوي مهينې جامې آغوستې وې چه صفا او خلقيدونکې وې او په سينو

ٲے دَ سرُو زرو سینه بندونه ؤو. (٧) بیا په څلورو حیوانانو کبسه یو هغه اوو فربستو ته اووه دَ سرُو زرو جامونه ورکړل چه دَ خدائے دَ قهر نه پک ؤو، دَ هغه خدائے چه تل تر تله به ژوندے وی. (٨) او دَ خدائے کور دَ خدائے دَ جلال او قدرت له لوگی نه پک شو او تر هغه هیڅوک ورننوتے نه شو تر څو چه دَ اوو فربستو اووه آفتونه پوره شوی نه ؤو.

دَ خدائے دَ قهر جامونه

١٦ (١) بیا ما دَ خدائے له کور نه یو اوچت آواز واوریډو چه هغه اوو فربستو ته ئے وئیل چه ”لارے شیء او دَ خدائے دَ قهر اووه جامونه په مزکه توی کړی.“

(٢) نو اوله فربسته لاره او په مزکه ئے خپل جام توی کړو او دَ ناسور خوراکی دانے په هغه خلقو بنکاره شوے چه دَ ځنگلی ځناور نخبه ئے لرله او هغه بت ته ئے سجده کړے وه.

(٣) او دویمے فربسته خپل جام په سمندر کبسه توی کړو او دَ هغه اوبه دَ مړی دَ وینے په شان شوے او په سمندر کبسه هر زنده سپرے مړ شو.

(٤) او دریمے فربسته خپل جام په دریاونو او په چینو کبسه توی کړو او وینے شول. (٥) بیا ما واوریډل چه دَ اوبو فربسته ووئیل چه ”آئے قدوسه خدایه! ته چه یئے او وے، ته په خپل عدالت کبسه صادق یئے. (٦) ځکه چه هغوی دَ پاکانو او ستا دَ نبیانو وینے توی کړے دی او تا هغوی ته دَ څښلو دَ پاره وینے ورکړے، هغوی دَ دے لایق دی.“ (٧) او ما دَ قربانگاه چغه واوریډه، هو مالکه خدایه! ته په ټولو قادر یئے، ستا ټولے فیصلے رښتینے او په حقه دی.

(٨) او څلورمے فربسته خپل جام په نمر توی کړو او دا اختیار ورله ورکړے شو چه په خپلو شغلو خلق وسیزی. (٩) او هغوی بد بد وسوزیدل خو هغوی دَ

خُدائے پہ نُوم کُفر ووئیل چه د دے آفتُونو د نازلولو اِختیار لری، اُو هغوی د توبه ایستلو نه اِنکاری شول اُو نه ئے د هغه ثنا ووئيله.

۱۰) اُو پینخمے فربستے د خنگلی خُناور په تخت خپل جام توئے کړو اُو د هغه په بادشاهئ کبښه تیاره شوه. اُو خلقو د درد نه خپلے ژبے چیچلے، ۱۱) خو هغوی د خپل درد اُو د ناسور په وجه آسمانی خُدائے ته کُفر ووی، اُو خه چه هغوی کړی وُو، له هغه نه ئے توبه ونه کړله.

۱۲) اُو شپږمے فربستے خپل جام د فرات په لوئے درياب کبښه توئے کړو اُو د هغه اوبه وچے شوے چه د نمر خاتہ د بادشاهانو د پاره لار تیاره شی. ۱۳) بیا ما ولیدل چه د اژدها د خنگلی خُناور اُو د دروغژن نبی د خُله نه د چیندخانو په شان درے ناپاک رُوخونه راووتل. ۱۴) دا ناپاک رُوخونه وُو چه مُعجزے بشئ، هغوی د دے د پاره خی چه د دُنیا ټول بادشاهان د خُدائے القادر د لوئے ورخے د جنگ د پاره راجمع کړی.

۱۵) ”گورئ، د غل په شان درخُم! بختور دے هغه چه بیدار وی اُو جامے ئے آغوستے وی خُکه چه هغه به بریند نه شی اُو خلق به د هغه شرم ونه وینی!“

۱۶) نو هغوی بادشاهان هغه خائے ته راجمع کړل چه په عبرانی کبښه ورته ارمگدون وائی.

۱۷) بیا اُوومے فربستے خپل جام په باد توئے کړو اُو د خُدائے دکور له تخت نه یو اُوچت آواز راغے چه هغه وئیل چه ”دا وشوه!“ ۱۸) له دے نه پس د بریښنا شُغله اُو د تندر گږزا اُو یوه دومره سخته زلزله راغله چه د بنی آدم د پیدایښت راسے چرے هم نه وه راغله. ۱۹) اُو هغه لوئے ښار په درے خایه تقسیم شو اُو د دُنیا ښارونه ونږیدل، اُو خُدائے ته لوئے بابل رایاد شو بلکه د خپل غضب اُو قهر د شرابو نه پکه پیاله ئے هغه له ورکړه. ۲۰) هره یوه جزیره غایبه شوه اُو

يو غر هم ليدي نه شو. ﴿٢١﴾ او په بنى آدمو له آسمان نه تقريباً پنځوس كيلو وزن برابر ډلي ووريدله او هغوى د ډلي په آفت خدائى ته كُفر ووئيل ځكه چه هغه آفت ډير سخت وو.

مشهوره كنجري

١٧ ﴿٢٢﴾ بيا هغه اووه فرېستې چه جامونه ئې نيولى وو، په هغوى كېنې يوه ما له راغله او وئې وئيل چه ”راځه! چه زه درته د هغه لوتى كنجري سره كيدونكې عدالت وښايم چه د ډيرو سمندرونو د پاسه په تخت ناسته ده. ﴿٢٣﴾ د مزكې بادشاهانو د هغه سره بدكارى كړې ده او د هغه د حرامكارى په شرابو د دنيا ټول خلق نشه شوى دى.“

﴿٢٤﴾ او د خدائى روح په ما غلبه وكړه او د هغه فرېستې زه بيابان ته بوتلم. هلته ما يوه ښځه وليده چه په يو قرمزي رنگ ځنگلى ځناور سوره وه. د هغه په ټول بدن د كُفر نومونه ليكلي وو او اووه سرونه او لس ښكرونه ئې وو. ﴿٢٥﴾ هغه ښځې ارغوانى قرمزي رنگ جامې اغوستې وې چه د سرو زرو په كالو، جواهراتو او مرغلو ډولې شوې وه. د هغه په لاس كېنې د سرو زرو پيالې وه چه د بې حياى او د هغه د حرامكارى د ناپاكى نه پكه وه. ﴿٢٦﴾ او د هغه په تندى يو نوم ليكلې وو چه راز دى: ”لوتى بابل، د كنجرو او د دنيا د هرې بې حياى مور.“ ﴿٢٧﴾ او ما وليدل چه هغه ښځه د پاكانو په وينه او د عيسى د شهيدانو په وينه په نشه وه.

كله چه ما هغه وليده نو زه ډير حيران شوم. ﴿٢٨﴾ خو فرېستې راته ووئيل چه ”دا ته دومره ولې حيران يئې؟ زه به درته د دې ښځې او دا چه په كوم ځنگلى ځناور سوره ده چه اووه سرونه او لس ښكرونه لري، راز ښكاره كړم. ﴿٢٩﴾ كوم ځنگلى ځناور چه تا وليدو، هغه دې چه ژوندې وو خو اوس ژوندې نه دې،

هغه به د عالم ارواح نه راخيږي او هلاک به شي. او په دنيا کيسې هغه خلق چه د چا نومونه چه له ازل نه د ژوندون په کتاب کيسې نه دي ليکلي شوي، هغوي به د ځنگلي ځناور په ليدو حيران شي ځکه چه هغه يو وخت ژوندې وو خو اوس ژوندې نه دي، خو بيا به هم ښکاره شي.

٩) او په دې پوهيدلو د پاره پير حکمت په کار دي. دا اووه سرُونه هغه اووه غرونه دي چه دا ښځه پرې ناسته ده، خو دوي هم اووه بادشاهان دي (١٠) چه پينځه پخوا تير شوي دي او يو ژوندې دي او يو بل به راځي او کله چه هغه راشي نو هغه به د لږ وخت د پاره وي. (١١) او هغه ځنگلي ځناور چه يو وخت ژوندې وو او اوس ژوندې نه دي، هغه اتم بادشاه دي، خو بيا هم هغه له اوو نه يو دي او هغه به هلاک شي.

١٢) کوم لس ښکرونه چه تا وليدل، هغه لس بادشاهان دي چه هغوي لا حکومت نه دي شروع کړي، خو هغوي به د يوه گينټې د پاره د ځنگلي ځناور سره د بادشاهي اختيار ومومي. (١٣) ځکه چه د هغه ټولو يو مقصد دي چه خپل طاقت او اختيار ځنگلي ځناور ته ورکړي. (١٤) هغوي به د گډوري سره جنگ وکړي خو گډورې به په هغوي غالب شي ځکه چه هغه د مالکانو مالک او د بادشاهانو بادشاه دي، او هغوي هم ورسره دي چه بللي شوي، غوره شوي او وفادار دي.

١٥) بيا هغه ما ته ووييل چه ”تا چه کوم سمندر وليدو چه لويه کنجری پرې ناسته وه، دا د خلقو جميعتونه، قومونه او ژبې دي. (١٦) هغه لس ښکرونه چه تا وليدل، هغه به سره د ځنگلي ځناور له دې کنجری سره دښمني کوي، هغوي به دا برينډه او برباده کړي او د هغه غوښه به وخوري او په اور به ئې ايرې کړي. (١٧) ځکه چه خدائې د دوي په زړونو کيسې دا خبره اچولې ده چه دوي به په يو زړه د خدائې د مقصد د پوره کولو د پاره ځنگلي ځناور ته د خپلې بادشاهي اختيار ورکړي، تر څو چه د خدائې کلام پوره نه شي.

۱۸ دا بنځه چه تا وليده هغه لوتے ښار دے چه د مزکے په بادشاهانو حکومت کوی.

د بابل بربادی

۱۸ له دے نه پس ما یوه بله فرښته له آسمان نه په راگوزیدو ولیدله او د هغه لوتے اختیار وو او مزکه د هغه په جلال ریا شوه. ۱۹ بیا هغه په اوجت آواز چغه کړه، ”پریوت! لوتے بابل پریوتو! هغه د شیطانانو کور، د ټولو ناپاکو روځونو اډه، او د کرک ناکو او مردارو مارغانو کور دے. ۲۰ ځکه چه ټولو قومونو د هغه د بدکاری شراب څښلی دی، د دنیا بادشاهانو د هغه سره بدکاری کړې ده، او د دنیا سوداگرانو د هغه د مستی په سبب دولت راغونډ کړو.“

۲۱ بیا ما له آسمان نه یو بل آواز واوریډو چه وئیل ئے: ”ائے زما خلقو! له دے نه رابهر شی چه د دے په گناھونو کښے شریک نه شی او چه د هغه په آفتونو کښے شامل نه شی. ۲۲ ځکه چه د هغه گناھونه تر آسمانه رسیدلی دی او خدائے د هغه بدے چارے هیرے کړے نه دی. ۲۳ هغه ته د خپلو کړو بدله ورکړئ، هغه چه کوم کارونه کړی دی، هغه دوه چنده ورکړئ، او هغه چه په کومه پیالی کښے گډ کړی دی هغه دوه چنده گډه کړئ. ۲۴ هغه چه هر څومره لوتی او مستی وکړه هغه هومره ورته عذاب او ویر ورکړئ. هغه په زړه کښے وائی چه زه د تخت مالکه یم، زه به د کونډو په شان ویرونه نه کوم. ۲۵ په دے وجه به په هغه په یوه ورځ کښے آفتونه راشی یعنې، مرگ، قحط، ویره، او په اور به هم وسوزولے شی ځکه چه مالک خدائے زورور دے چه ئے د دے فیصله واړوله.“

۲۶ د مزکے بادشاهانو چه د هغه سره بدکاری وکړه او د هغه په مستی

کټسے گډ شول، هر کله چه هغوى د دے د سوزيدلو لوگے ووينى نو هغوى به پري ژړا او وير وکري. (۱۱) هغوى به لرے ولاړ وى او د هغه په عذاب به د ويري دا وائى چه ”آفسوس! آفسوس! لئس به لور بابل! په زورور بشار! چه ته په يوه گينټه کټسے برياد شوے!“

(۱۱) د دنيا سوداگران به هم په بابل وير او ژړا کوى ځکه چه بيا به هيڅوک هم د هغوى نوره سودا وانه خلى. (۱۲) د سرو زرو، د سپينو زرو، قيمتى کانو، د مرغلو، مهينے لټے، ارغوانى کپرے، د ريښمو قرمزى کپرے، د هر قسم د غودو لرگى، د هاتى غابنونه، د هر قسم لوبنى، د قيمتى لرگى هر قسم لوبنى، د زيرو، د اوسپنو او د مرمرو، (۱۳) د دار چينى، مسالے، خوشبوئى عطر، لوبان، مے، تيل، ميده، غنم، او څاروى، گډے، آسونه، گاډى، غلامان او د بنى آدمو ځانونه. (۱۴) هغوى به وائى چه ”کومے ميوے ته چه ستا زړه وو، هغه له تا نه تلے ده، ټول دولت او کشش ورک دے او بيا به ئے هيچرے ونه مومے!“ (۱۵) او د دے ټولو سوداگانو سوداگران چه ئے د دے په سبب دولتونه وگټل، هغوى به د هغه د عذاب له ويري لرے ولاړ وى، ژړا او وير به کوى، (۱۶) او وائى به چه ”آفسوس! آفسوس! په لئس بشار چه د مهينے لټے او ارغوانى او قرمزى جامے به ئے آغوستلے او په سرو زرو قيمتى کانو او مرغلو به ئے ځان بنکلے کپرے وو. (۱۷) آفسوس! چه په يوه گينټه کټسے دولت برياد لارو!“

بيا ټول د سمندرى جهاز کپتانان، سمندرى مسافران او مانگيان او هغه څوک چه په سمندرى گټے خپله گزاره کوى، لرے ودريدل، (۱۸) او چه د هغه سوزيدونكى لوگے ئے وليدو نو چغے ئے کپرے، ”د دے لئس بشار په شان بل چرته داسے بشار نه وو!“ (۱۹) او هغوى په خپلو سرونو څاورے ونوستلے، وير او ژړا ئے کوله او دا ئے وئيل چه ”آفسوس! آفسوس! په هغه لئس بشار چه د چا په دولت د سمندرى جهازونو مالکان مالدار شول، چه په يوه گينټه کټسے برياد شو!“

﴿۲۰﴾ ائے آسمانه! ائے پاكانو، رسُولانو اُو نبیانو! پرے خوشحالی كوی، په دے
وجه چه خُدائے په هغه فیصله وكرله خه چه هغوی په تاسو كړے وه.

﴿۲۱﴾ اُو بیا یوے قوتناکے فربسته د ژرنده د یو غت پل په شان کانے
راواخستو اُو سمندر ته ئے ورگُذار كړو اُو وئے وئیل چه ”دغه شان به د بابل
لوائے بنار ونړولے شی اُو بیا به ئے هیخوک ونه وینی. ﴿۲۲﴾ اُو بیا به هیچرے په
تا كبنے د ستار، سندرغاړے، شپیلے اُو د سُرنا آوازونه وانه وریدے شی، اُو د
یو كسب كسب گر به هم په تا كبنے ونه لیدے شی، اُو بیا به په تا كبنے د
ژرنده غرا وانه وریدے شی. ﴿۲۳﴾ اُو نور به په تا كبنے د پیوے ریا ونه لیدے
شی اُو په تا كبنے به بیا د زلمی اُو د ناوے خبرے وانه وریدے شی. یو وخت
وو چه ستا سوداگران د دُنیا زورور وُو اُو تا په خپل جادو ټول قومونه وغلول.“

﴿۲۴﴾ د نبیانو د پاكانو اُو د هغه ټولو خلقو وینه په هغه كبنے وموندلے شوه چه
په مزكه وژلی شوی وُو.

۱۹ ﴿۱﴾ د دے نه پس ما په آسمان كبنے د گڼو خلقو اُوچت آوازونه
واوړیدل، هغوی چغے وهلے چه ”هَلُّویاه! خلاصُون، جلال اُو طاقت زموڼر د
خُدائے دے! ﴿۲﴾ خكه چه د هغه فیصلے ربستینی اُو په حقه دی اُو هغه د لوائے
كنجری فیصله وكړه چا چه په خپلے حرامكارئ دا مزكه وړانه كړه اُو د هغے نه
ئے د خپلو خادمانو د وینه بدل واخستو. ﴿۳﴾ هغوی بیا چغے كړے چه
”هَلُّویاه! د بابل لوگے تل تر تله خیژی!“ ﴿۴﴾ اُو هغه څلیریشْت مشران اُو څلور
حیوانان خُدائے ته په سجده شول چه په تخت ناست وُو اُو هغوی هم چغے
كړے چه ”آمین، هَلُّویاه!“

د گپوری د واده میلمستیا

٥) بيا له تخت نه يو آواز راغے چه ”ائے زمونږ د خدائے ټولو خادمانو چه د هغه نه ويريرئ، ائے لويو او وږو! د خدائے ثنا وايئ!“ ٦) بيا ما د پيرو كسانو ”د سيلابي اوبو او د تندر د گږزا په شان“ آواز واوږيدو او هغوي چغے وهلے چه ”هلاوياه! مالک زمونږ قادر خدائے بادشاه دے. ٧) راخي چه خوشحالپرو او د خوشحالي چغے وباسو او د هغه لوي بيان كړو ځكه چه د گپوري د واده ورغ راغله ده او د هغه ناوے ځان سمبال كړے دے، ٨) او ورته د مهينے لټے جامے وركړے شوي دي چه صفا خلكيدونكے دي.“ او دا مهينه لټه د پاكانو بنه كارونه دي.

٩) بيا فربنټے ما ته ووئيل چه ”دا وليكه : بختور دي هغه خلق چه د گپوري د واده ميلمستيا ته رابلي شوي دي!“ او نور ئے ووئيل چه ”دا د خدائے برحق كلام دے.“

١٠) په دے زه د هغه په پښو كښے په سجده پريوتم خو ما ته ئے ووئيل چه ”نه، داسے مه كوه! زه هم د تا او ستا د ورونو په شان يو خادم يم چه د عيسى شهادت لرے. او تش خدائے ته سجده كوه.“

ځكه چه د كوم روح په تاثير نبیانو كلام وكړو هم هغه روح د عيسى په شان شاهدانو كښے دے.

د سپين آس سواره

١١) بيا ما آسمان پرانستلے وليدو او هلته زما په وړاندے يو سپين آس وو او د هغه د سواره نوم وفادار او رښتینے دے، ځكه چه هغه په عدالت كښے او په جنگ كښے رښتونے دے. ١٢) او د هغه سترگے د اور د شغلو په شان دي او په سر ئے پير تاجونه وو. په هغه يو نوم ليكلے شوے وو چه بے له ده نه پرے هيڅوك نه پوهيدو. ١٣) او هغه په وينو لړلے جامے آغوستے وے او د هغه نوم

دَ خُدائے کلام دے. ﴿۱۴﴾ اُو آسمانی لبسکرے پہ سپینو آسونو سورے وریسے
 وے چہ دَ سپینے اُو صفا مہینے لتے جامے ئے آغوستے وے. ﴿۱۵﴾ اُو دَ هغه
 دَ خُلے نہ یوہ تیرہ توره راوزی چہ قومونہ پرے ووهی، حُکے چہ هغه به پہ هغوی
 دَ اوسپنے پہ امسا حکومت کوی اُو دَ گُناھونو دَ شرابو گائی به دَ قادر مُطلق
 خُدائے دَ قهر اُو غضب دَ پشو لاندے مری. ﴿۱۶﴾ اُو دَ هغه پہ چوغه اُو پہ پتون دا
 نوم لیکلے دے چہ: ”دَ بادشاھانو بادشاھ اُو دَ مالکانو مالک.“

﴿۱۷﴾ بیا ما یوہ فرہستہ پہ نمر کبے ولاړه ولیده اُو هغه دَ آسمان پہ مینخ کبے
 الوتونکو مارغانو ته آواز وکړو چہ ”راشی اُو دَ خُدائے پہ لویہ میلستیا راجمع
 شی. ﴿۱۸﴾ چہ دَ بادشاھانو اُو دَ کماندارانو اُو دَ سپاہیانو غوبنے، دَ آسونو اُو دَ
 هغو دَ سورو غوبنے اُو دَ ټولو خلقو، غلامانو اُو آزادو دَ لویو اُو دَ وړو غوبنے
 وخورئ!“

﴿۱۹﴾ بیا ما ولیدل چہ خُنګلی خُناور اُو دَ مزکے بادشاھان اُو دَ هغوی لبسکرے دَ
 سواره اُو دَ هغه دَ لبسکر سره پہ جنگ شول. ﴿۲۰﴾ اُو هغه خُنګلی خُناور بندیوان
 کړے شو اُو دغسے هغه دروغژن نبی هم چہ ئے دَ هغه پہ وړاندے مُعجزے
 بنکاره کولے اُو هغه خوک ئے غُلول، په چا چہ دَ خُناور نخبسه وه اُو دَ هغه بُت
 ته ئے سجدہ کړے وه. دغه دواړه ژوندی هغه تالاب ته وغورزولے شول چہ دَ
 گوګړو شُغلے ترے ختلے. ﴿۲۱﴾ اُو باقی په هغه توره ووژلے شول کومه چہ دَ
 سورو له خُلے نه راوتلے، اُو ټولو مارغانو دَ هغوی په غوبنه خُانونه ماړه کړل.

زَر کاله

﴿۲۰﴾ بیا ما یوہ فرہستہ له آسمان نه په راګوزیدو ولیدله چہ ورسره دَ عالم
 ارواح کُنْجی اُو په لاس کبے ئے لوئے زنجیر وو. ﴿۲۱﴾ اُو هغه اژدها چہ زور
 بنامار دے، هغه ئے ونيوو، یعنې ابلیس اُو شیطان، اُو تر زرو کالو پورے ئے

وتپړلو. ﴿٣﴾ فرېستې هغه آخرې كندې د جهنم ته وغورزولو، بند ئې كړو او مېر
ئې پرې ولگولو، د دې د پاره چه هغه بيا تر هغې قومونه ونه غلوي تر څو چه
زر كاله پوره شوي نه وي. د هغې نه پس به هغه بيا د لږ وخت د پاره آزاد كړې
شي.

﴿٤﴾ بيا ما تختونه وليدل او هغه خلق پرې ناست وو چه د عدالت اختيار
وركړې شوې وو. ما د هغه خلقو روحونه وليدل چه سره ئې د خدائې د
كلام او د عيسې د شهادت په وجه پريكړي شوي وو، او هغه خلق چا چه ځنگلي
ځناور يا د هغه بت ته سجده نه وه كړې او نه ئې په لاس يا تندي د هغه نخښه
لگولې وه. هغوي بيا راژوندي كړې شول او د مسيح سره ئې تر زرو كالو
بادشاهي وكړه. ﴿٥﴾ باقي مړي تر هغې ژوندي نه كړې شول تر څو چه زر كاله
پوره شوي نه وو. دا اولنې قيامت دې. ﴿٦﴾ بختور او قدوس هغه دې چه په
دې اولنې قيامت كېنې شريك دې ځكه چه په داسې خلقو دويم مرگ اختيار
نه لري بلكه هغوي به د خدائې او د مسيح كاھنان وي او د هغه سره به تر زرو
كالو پورې بادشاهي كوي.

د شيطان شكست

﴿٧﴾ هر كله چه زر كاله پوره شي نو شيطان به د خپلې بندي خانې نه را آزاد
شي. ﴿٨﴾ او هغه به راشي او په څلور كُنجه دنيا كېنې به قومونه وغلوي، يعنې
جوج او ماجوج، او جنگ ته به ئې راجمع كړي چه د سمندر د شگو په شان بې
شماره دي. ﴿٩﴾ نو هغوي د مزكې په پلنوالي راوختل او د خدائې د پاكانو ديره
او د هغه محبوب ښار ئې راگير كړو، خو له آسمان نه اور پرې نازل شو او
هغوي ئې تباھ كړل. ﴿١٠﴾ او هغوي له دوكه وركوونكې ابليس د اور او گوگړو
تالاب ته وغورزولې شو چرته چه ځنگلي ځناور او دروغژن نبي هم ورغورزولې
شوې دې او هلته به په شپه او ورځ تل تر تله عذابولې شي.

دَ لوئے سپین تخت پہ وِراندے عدالت

﴿۱۱﴾ بیا ما یو لوئے سپین تخت ولیدو اُو یو سرے چه پاس پرے ناست وو، دَ هغه دَ مخ نه مزکه اُو آسمان وتبئیدل اُو غائب شول. ﴿۱۲﴾ ما لوئے اُو وارہ مری دَ تخت دَ وِراندے ولاړ ولیدل اُو کتابونه پرانستلے شول. بیا یو بل کتاب پرانستلے شو، یعنی دَ ژوندون کتاب. په دے کتابونو کبئے خه چه دَ مرو دَ عملونو لیکلی وُو دَ هغے په مطابق دَ هغوی عدالت وشو. ﴿۱۳﴾ سمندر خپل مری چه په کبئے وُو، ورکړل اُو مرگ اُو عالم ارواح په خپله قبضه کبئے چه مری وُو، ورکړل اُو دَ ټولو عدالت دَ هر چا دَ خپل عمل په مطابق وشو. ﴿۱۴﴾ بیا مرگ اُو عالم ارواح دَ اور تالاب ته وغورزولے شول، دَ اور تالاب دویم مرگ دے. ﴿۱۵﴾ اُو په دے کبئے هغه کسان وغورزولے شول، دَ چا نومونه چه دَ ژوندون په کتاب کبئے درج نه وُو.

نوی آسمان اُو نوی مزکه

﴿۱﴾ بیا ما یو نوی آسمان اُو یوه نوی مزکه ولیده خکه چه وِرومبئے آسمان اُو وِرومبئے مزکه غائب شوی وُو اُو سمندر هم نه وو. ﴿۲﴾ اُو ما پاک بنار، یعنی نوی بیت المقدس ولیدلو چه دَ خدائے له طرفه له آسمان نه راگوزیدو، اُو دا داسے تیار کړے شوے وو لکه چه ناوے دَ خپل خاوند دَ پارہ بنکلے تیاره کړے شوے وی. ﴿۳﴾ ما له تخت نه یو اُوچت آواز واوړیدو چه دا ئے وئیل چه ”گورئ! اوس خدائے دَ بنی آدمو په مینخ کبئے استوگنه کوی، هغه به دَ هغوی سره اوسیری اُو هغوی به دَ هغه اُمت وی اُو خدائے به په خپله دَ هغوی سره وی. ﴿۴﴾ هغه به دَ هغوی دَ سترگو ټولے اوبسکے وچے کړی، هلته به نه مرگ، نه ویره، نه ژړا اُو نه درد وی خکه چه وِرومبی خیزونه تیر شوی دی.“

٥) بيا څوڪ چه په تخت ناست وو، هغه ووئيل چه ”وگورئ! زه ٽول څيزونه نوي كوم!“ او هغه ما ته ووئيل چه ”دا وليكه ځكه چه دا ٽولې خبرې د اعتبار لائقې او رښتيا دي.“ ٦) نو ما ته ئې ووئيل چه ”وشو! الفه او اوميگه زه ټيم، الاول او الاخر زه ټيم. هر څوڪ چه تېرې وي زه به هغه ته د ژوندون د اويو له چينو نه د څښلو حق وپريا ورکړم. ٧) هر څوڪ چه غالب شي هغه به د دې وارث شي، زه به د هغه خدائې ټيم او هغه به زما زوئې وي. ٨) خو د وپريدونکو، بې ايمانو، پليتانو، قاتلانو، حرامکارانو، جادوگرانو، بُت پرستانو او هر قسم دروغزنو برخه به په هغه تالاب کښې وي چه په کښې د گوگړو اور بليزې، او دا دويم مرگ دې.“

نوي بيت المقدس

٩) بيا په هغه اوو فرښتو کښې چه د اوو آخري آفتونو پک جامونه ورسره وو، يوه ما له راغله او وئې وئيل چه ”راځه! او زه به تا ته ناوې وښايږم، يعنې د گډوډي ښځه به درته وښايږم.“ ١٠) زه د رويا په حالت کښې وم او فرښتې زه يو لويې اوچت غر ته بوتلم او د بيت المقدس پاک ښار ئې راته وښاييلو چه د خدائې له طرفه له آسمان نه راگوزيدو. ١١) هغه د خدائې په جلال روښانه وو، د هغه پرق د قيمتي جواهراتو په شان لکه د زبرجدو صفا او د بلور په شان وو. ١٢) د هغه يو لويې اوچت ديوال وو چه په کښې دولس دروازې وې او په هغو کښې دولس فرښتې وې، او په دروازو د بني اسرائيلو د دولسو ځيټونو نومونه ليکلي شوي وو. ١٣) نمرخاته ته درې دروازې وې، قطب ته درې، سهيل ته درې او نمر پريواته ته درې دروازې وې. ١٤) د ښار د ديوال په بنياد کښې دولس کاني وو او په هغوي د گډوډي د دولسو رسولانو نومونه وو. ١٥) کومې فرښتې چه ما سره خبرې وکړلې، د هغې سره د سرو زرو يو گز وو چه پرې د ښار هغه ديوالونه او دروازې ناپ کړې. ١٦) او ښار په مربع شکل جوړ وو او څومره چه اوږد وو هغه هومره پلن وو، او هغه په گز د هغه اوږدوالې، پلنوالې

اُوچتوالے چه یو برابر وُو، دوه نیم زره کیلومیتره وو، ناپ کرل. (۱۷) د هغه دیوال شپيته میتره اُوچت وو، دا انسانی پیمانہ وه چه فرښتے استعمالوله. (۱۸) دیوال د زبرجدو نه جوړ وو او ښار په خپله د سوچه سرو زرو نه جوړ شوے وو او د صفا شیشے په شان پرقیدو. (۱۹) د ښار د دیوال بڼیادونه په قسما قسم قیمتی کانو پولی کړی شوی وُو چه اول د بڼیاد کانه د زبرجدو وو، دویم د نیلم، دریم د شب چراغ، څلورم د زمرد، (۲۰) پینځم د سلیمانی، شپږم د عقیقو، اووم د سنگ یشب، اتم د فیروزے، نهم د طوپاز، لسم د یمانی، یولسم د سنگ سنبلی او دولسم د یاقوتو وو. (۲۱) او هغه دولس دروازے د دولسو مرغلرو وے، هره دروازه د یوے مرغلرے نه جوړه وه. د ښار کوڅے د صفا شیشے په شان د سوچه سرو زرو وے.

(۲۲) ما په ښار کښے د خدائے کور ونه لیدو ځکه چه مالک قادر مطلق خدائے او گډورے د هغه ښار د خدائے کور دے. (۲۳) او ښار ته د نمر یا د سپوږمۍ د ځلیدو حاجت نښته ځکه چه دا د خدائے په نور روښانه دے او د هغه ډیوه گډورے دے. (۲۴) د دے په رڼا به قومونه گززی او ده ته به د دنیا بادشاهان خپلے لوئی راوړی. (۲۵) د ښار دروازے به ټوله ورغ پرانستے وی او هلته به شپه چرے نه وی. (۲۶) د قومونو دولت او لوئی به ده ته راوړے شی. (۲۷) خو هیڅ ناپاک څیز به ورننوتے نه شی او نه پلټ او نه دروغژن، خو صرف هغه د چا نومونه چه د گډوری د ژوندون په کتاب کښے لیکلی دی.

۲۲ (۱) بیا فرښتے ما ته د ژوند د اوبو دریاو وښودلو چه د بلور په شان پرقیدو او د خدائے او د گډوری د تخت نه (۲) د ښار د سړک په مینځ کښے رابهدلو. د دریاو په دواړو غاړو د ژوندون یوه ونه وه چه دولس ځله میوه ئے نیوله، د کال د هرے میاشتے د پاره یوه. او د ونو پانے به د قومونو د روغولو د پاره وے. (۳) او په هغه ښار کښے به داسے هیڅ څیز موندلے نه شی چه

خُدائے پرے لعنت کرے وی.

اَو دَ خُدائے اَو دَ گپوری تخت به هلته وی اَو دَ هغه خادمان به دَ هغه عبادت کوی. (۴) هغوی به هغه مخامخ وینی اَو دَ هغه نُوم به ئے په تندو لیکلے وی. (۵) هلته به چرے شپه نه وی اَو نه به هغوی ته دَ پیوے یا دَ نمر حاجت وی خُکه چه مالک خُدائے به دَ هغوی ربا وی، اَو هغوی به هلته تل تر تله بادشاهی کوی.

دَ عیسی راتل

(۶) بیا فربسته ما ته ووئیل چه ”دا خبرے دَ اعتبار لائقے اَو رشتیا دی. مالک خُدائے چه خپل رُوح نبیانو له ورکوی، هغه خپله فربسته راولپرله چه دَ هغه خادمانو ته هغه خُه وبنایئ چه زر کیدونکی دی.“ (۷) اَو ”یاد لرئ چه زه زر درخُم! بختور دے هغه چه دَ دے کتاب دَ پیشن گوئی خبرے منی.“

(۸) اَو ما یوحنا، دا ټول ولیدل اَو اَو ریدل اَو کله چه ما دا واو ریدل اَو ولیدل نو زه دَ هغه فربسته په پښو کښے په سجده پریوتلم چا چه ما ته دا ښکاره کړی ؤو. (۹) خو هغه ما ته ووئیل، ”نه، داسے مه کوه! زه خو ستا اَو ستا دَ وروڼو نبیانو اَو خوک چه دَ دے کتاب خبرے منی، په شان یو خادم یم. خُدائے ته سجده کوه!“ (۱۰) بیا هغه ما ته ووئیل چه ”دَ پیشن گوئی خبرے په دے کتاب کښے پته مه ساته خُکه چه دَ هغو دَ پوره کیدو وخت نزدی دے. (۱۱) اَو خوک چه بدکاران دی، پرېرده چه بدکارونه کوی، اَو خوک چه پلپت دی، په خپلے پلپتئ کښے دَ آخته وی. خوک چه رښتینے وی هغه دَ په خپله رښتینئ کښے پاتے شی اَو خوک چه پاک وی هم دَ پاک پاتے شی.“

(۱۲) ”هو! گورئ! زه عیسی زر درخُم اَو خپل اجر دَ خان سره راوړم چه هر یو له دَ هغه دَ عمل په مطابق اجر ورکړم. (۱۳) الفه اومیگه زه یم، الاول اَو الاخر، ازل

اؤ خاتمه.

١٤) بختور دی هغه خلق چه خپلے جامے صفا وینخی، هغوی به د ژوندون د ونے حق ومومی اؤ بنار ته به په دروازو ورننوزی. ١٥) خو بهر به پلستان، جادوگران اؤ حرامکاران، قاتلان اؤ بت پرستان اؤ ټول هغه څوک چه دروغ خوبسوی اؤ جوړوی پاتے شی.

١٦) ”ما عیسیٰ، خپله فرېسته تاسو ته در ولېرله چه جماعتونو له گواهی ورکړی چه زه د داؤد د څانگے اؤ نسل نه یم اؤ د صباوون پرقیدونکی ستورے.“

١٧) رُوحُ الْقُدُسُ اؤ ناوے وائی چه ”راشه!“

اؤ هر اؤریدونکے د هم وائی چه ”راشه!“

اؤ څوک چه تېرے وی، هغه د راشی، اؤ څوک چه ئے غواړی، د ژوندون له اوبو نه د ویریا واخلی.

١٨) زه هر چا ته دا خبردارے ورکوم چه د دے کتاب د پیشن گویو کلام دے اؤری، که څوک د ځانه څه په کبسه زیات کړی نو خدائے به هغه ته په دے کتاب کبسه بیان شوی آفتونه زیات کړی. ١٩) که څوک د پیشن گویو د دے کتاب نه څه کمے وکړی نو خدائے به د هغه د ژوند په ونه اؤ د مقدس بنار نه د هغه حصه واخلی چه په دے کتاب کبسه ئے بیان شوے دے.

٢٠) اؤ څوک چه د دے خبرو شهادت ورکوی هغه وائی چه ”هو، زه زر درځم!“

آمین، مالک عیسیٰ راشه!

٢١) د مالک عیسیٰ فضل د په تاسو ټولو وی، آمین.

